

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 613

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

*

Ἐν Ἀθήναις, 5 Ἀπριλίου 1892

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	•	8.50
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Ἐν Ρωσσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κοσρῶφ καὶ Μακρουή, ἀρμενικὸν μυθιστόρημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ — Γεωργίου Πραδέλ: ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτς: ἸΣΗΑΝΙΑ. Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (υἱοῦ): ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΣΕΙΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμεων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΚΟΣΡΩΦ ΚΑΙ ΜΑΚΡΟΥΗ

ΑΡΜΕΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν φοβερὸν θέαμα προσεβαλε τοὺς ὀφθαλμούς!

Ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ Φενέρ-Μπαζέ, τρία πρόσωπα παρετήρουν μετὰ φοβικῆς τὴν σκηνὴν τῆς ἐρημίας καὶ τοῦ τρόμου.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ διακεχυμένου ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὑπὸ τῶν μελανῶν νεφῶν σκότους, ἔβλεπον τὸ πλοῖον καὶ τὴν μεγάλην λέμβον ἀμφότερα ἀποτινασσόμενα ὑπὸ τῶν ἀλλεπαλλήλων μανιωδῶν κυμάτων, νὰ ἀναπηρῶσιν ὅτε μὲν ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν ἀφορίζοντων κυμάτων, ὅτε δὲ νὰ κατακρημνίζωνται ὡς καταποντιζόμενα εἰς τὰς ἀβύσσους καὶ νὰ κυλιωνται λίαν ὀρμητικῶς παρασυρόμενα πρὸς τὴν ἀκτὴν.

Εἶτα βλέπωσιν αὐτὰ ἐξαφανιζόμενα εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης. . . .

Ἐγένετο στιγμὴ σιωπῆς. . . . .

Χεῖμαρρος βροχῆς ἤρπασε νὰ πίπτῃ.

Φοβερὸς κρότος ἤκούετο.

Καὶ ἐν τῷ ἀμυδρῷ φωτὶ ἀστραπῆς ἡ Μακρουή παρετήρησε τὰ συντρίμματα τοῦ πλοίου, ὅπερ ἐθραύσθη ἐπὶ τῶν σκοπέλων τοῦ Φενέρ-Μπαζέ. Παρατηρεῖ δύο δυστυχεῖς, εἴτινες ἐκράτουν τοὺς βραχίονας ἀλλήλων, καὶ ἐπάλαιον διὰ τῶν ἐκδροσμάτων τοῦ πλοίου ἐπὶ τῶν μανιωδῶν κυμάτων.

— Εἰς βοήθειαν τῶν δυστυχῶν, ἀνέκραζεν ἡ Μακρουή.

Κατέθησαν εἰς τὴν ὄχθην καὶ ἔρριψαν εἶτα εἰς τοὺς δύο ναυαγοὺς σχοινίον. Ἐξηντλημένοι οὗτοι καὶ καταβεβλημένοι ὑπὸ τοῦ κόπου, τοὺς ἐγκατελίμπανεν ἡ ἰσχύς, ἐν τούτοις ὅμως κατόπιν πολλῶν προσπαθειῶν, εἰς ἕξ αὐτῶν ἤρπασε τὸ σχοινίον, ὃ δὲ ἕτερος λιπεθυμῆσας ἀπολέσθη ἐν τῇ ἀβύσσῳ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ ὁ ἕτερος ἐβυθίσθη ὡσαύτως εἰς τὰ βῆθη τῆς θαλάσσης.

Ἐγένετο στιγμὴ βαθυτάτης σιγῆς καὶ ἀμηχανίας, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, ὅτε ἔσωρον τὸ σχοινίον, δύο ἄνθρωποι σχεδὸν ἄγνωστοὶ καὶ πελιδνοὶ ἐφάνησαν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς. Ἐκρατοῦντο δὲ στερεῶς ἐνηγκαλισμένοι. . .

Ἐκ τῆς μεγάλης λέμβου δὲν ἐφαίνετο οὐδὲν πλεόν.

Γ'

Ἦν ἡ ἐπαύριον τοῦ ναυαγίου.

Ἐν μεγάλῳ δωματίῳ τῆς ξενιζούσης οἰκίας, ἄνθρωπός τις κοιμάται.

Εἶνε νύξ.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἔχει μορφήν μελᾶγχρου, καὶ εἶνε ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης, φοβερὰ νάρκη κατέλαβεν αὐτόν.

Ἐν τῷ προσκεφαλαίῳ τῆς κλίνης, ἀραψ παρατηρεῖ προσεκτικῶς καὶ μετ' ἀγωνίας πάντα τὰ συμπτώματα, ἅτινα ἐπιφαίνονται ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἐκ τοῦ θυλακίου του ἐξάγει λάγνηνον καὶ τὴν φέγει εἰς τοὺς βῶθωνας τοῦ ἀσθενοῦς.

Αἶφνης, καὶ ὡς διὰ μαγείας, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀσθενοῦς ἀνοίγονται, τὸ στήθος του διαστέλλεται ὑπὸ ἐλαφρᾶς ἀναπνοῆς, ἀνυψοῖ τὴν κεφαλὴν, ἡ χεὶρ του σφίγγει ἰσχυρῶς τὴν χεῖρα τοῦ αἰθίοπος. . .

— Σαμίλ, σὺ εἶσαι; τῷ λέγει.

— Μάλιστα, κύριε, ἐγώ, ὁ ὑπρέτης σας.

— Ἄλλᾳ, Σαμίλ, ποῦ εἴμεθα, ποία τύχη μᾶς ἔφερεν ἐδῶ, ὄνειρέυομαι, δὲν εὐρισκόμεθα εἰς τὰς ἀβύσσους τῆς θαλάσσης;

— Ὅχι, κύριε, εἴμεθα ἐδῶ ἀσφαλῆς πλησίον φίλου, εὐεργέτου, μέινετε ἤσυχος καὶ πῖετε ἀπὸ αὐτὸ τὸ ποτόν, τὸ ὁποῖον ζωογονεῖ τὴν πλέον παγωμένην καρδίαν.

— ὦ! δός μου! εἶσαι καλὸς ὑπρέτης, Σαμίλ. Καὶ ἀφοῦ ἔπτε: Εἰπέ μου, ἐπρόσθεσε, ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ εὐεργέτης, διὰ τὸν ὁποῖον μοὶ ὁμιλεῖς, διατί δὲν τὸν βλέπω κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν διὰ νὰ τοῦ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου;

— Εἶνε φίλος, ἀποκρίνεται ὁ Σαμίλ, εἶνε σωτήρ μας, θὰ τὸν ἰδῆτε, μέινετε ἤσυχος.

Αἶφνης ἡ θύρα ἠνεώχθη. Ὁ εὐεργέτης εἰσῆλθεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ τέκνου του, τῆς νεαρᾶς Μακρουῆς.

— Κύριε! ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔσωσε τὴν ζωὴν,

ἔλεγεν ὁ ἄραψ τείνων πρὸς τὸν Δικράν τὸν ἐβένινον βραχιονά του.

Οὗτος δὲ πλησιάσας τὸν ἀσθενῆ ἐζήτησεν εἰδήσεις περὶ τῆς καταστάσεώς του.

— Τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου σου μετεβλήθη! ὦ Θεέ, ἅς μείνη εὐχαριστημένος! ὦ Θεέ, ἅς μείνη εὐχαριστημένος, ἐψιθύρισην ἡ Μακρουή.

— Μάλιστα, εὐχαριστῶ, Θεέ μου, λέγει ὁ ἀσθενής, ἀλλὰ πῶς δύναμαι νὰ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν γενναίαν σὰς πράξιν.

— Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν ποσῶς δι' αὐτά, ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ βοήθῃ τὸν ὁμοίόν του, πρὸ πάντων ὅταν πρόκειται νὰ τοῦ σώσῃ τὴν ζωὴν.

— Ἄχ! λέγει ὁ ναυαγὸς ἐγειρόμενος ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἡ ζωὴ μου δὲν ἤξιζε τόσην θυσίαν. Εἰκοσαετῆς ὡς εἶμαι, ρωμαλέας καὶ ἰσχυρᾶς κράσεως, ὁ κόρος τῆς ζωῆς μὲ κατέλαθεν; ὁ κόσμος ἦτο δι' ἐμὲ ἀνυπόφορος, καὶ ὀρμεμφύτως ἀντίκυζον τοὺς μεγαλειτέρους κινδύνους διὰ νὰ εὕρω βέβηκτον θάνατον, ἀλλ' εἴτε ἐκ τύχης, εἴτε ἐκ θελήσεως τῆς θείας Προνοίας, πανταχοῦ εὗρον σωτήρας. Τὸν κίνδυνον αὐτὸν τὸν ἐνόμιζον τελευταῖον, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἀπέστειλε πρὸς σωτηρίαν μου ἄγγελον ἐξ οὐρανοῦ.

Λέγων τὰς λέξεις ταύτας ἐφάνετο ὅτι ἀνελάμβανεν ἀπάσας τὰς δυνάμεις του, ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου ἐξασθενήσας, ἀφῆκε νὰ ἐπαναπέσῃ ἡ κεφαλὴ του καὶ εἶτα κατελήθη ὑπὸ ἐλαφρᾶς νάρκης.

Ἡ Μακρουή ἤκουε μετὰ προσοχῆς καὶ παρετήρει ἐναγωνίως τοὺς χαρακτῆρας τοῦ νέου ναυαγήσαντος πλοίαρχου, οὗ οἱ τελευταῖοι λόγοι εἶχον βιαίως καταλάβει τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν τῆς.

— Διατί ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τόσον νέος ἀκόμη ἀποστρέφεται τὴν ζωὴν; ἔλεγε χαμηλοφώνως.

Ἦδη ἐνόμιζεν ὅτι τὰ αἰσθήματα τῆς νεαρᾶς τῆς καρδίας συνεταυτίζοντο μὲ ἐκεῖνα τοῦ νεαροῦ ναυαγοῦ· καὶ αὕτη δὲν ἠγάπα περισσότερο ἐκείνου τὸν κόσμον.

Ἡ ὁμοιότης τῶν αἰσθημάτων προσέβαλε τὸ πνεῦμά της μᾶλλον ἢ ἀπαντες οἱ ἐξεληθόντες τοῦ στόματος τοῦ ἀσθενοῦς λόγοι, καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸ αἷτιον ὕπερ ἐξήγειρε τὴν ψυχὴν τῆς, προκίσθησιν τις τὴν ὄθει ἵνα ἀνεύρῃ τὰς δικαίας καὶ εὐτυχεῖς ταύτας ἰδέας. Ὁ Δικράν εἶχεν ἀκούσει καὶ αὐτὸς ὡσαύτως καὶ ὄχι ἄνευ μεγάλου ἐνδιαφέροντος τοὺς λόγους τοῦ ναυαγοῦ, δεινὴ δὲ ἐκπληξίς κατέλαθεν αὐτόν. Ἐτοιμος ὦν νὰ ἀποχωρισθῇ τοῦ ἀσθενοῦς, τὸν ἐπλησίασεν ὅπως τὸν ἀποχαιρέτησιν, ὅτε αἴφνης ρίγος διέτρεξεν εἰς ὅλα τὰ μέλη του, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσκοτίσθησαν, ἡ κεφαλὴ του κατελήθη ὑπὸ σκοτοδίνης καὶ ὀπισθοδρόμησεν ὡς ἐνώπιον τρομεροῦ θαύματος.

Ἡ Μακρουή καὶ ὁ ὑπηρέτης, νομίσαντες ὅτι ἦτο φυσικὴ ἀδυναμία, ἔτρεξαν ἀμφότεροι πρὸς βοήθειαν τοῦ Δικράν καὶ ὑποστηρίζοντες αὐτὸν τὸν ὠδήγησαν ἐσπευσμένως εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Δ

Ὁ ναυαγὸς ἦτο Αἰγύπτιος πλοίαρχος καὶ ὠνομάζετο Κοσρῶφ ἦτο νεαρᾶς ἡλικίας μόλις εἰκοσιτριετοῦς, μέσου ἀ-

ναστήματος, κράσεως ἰσχυρᾶς, καίτοι ἰσχνός· εἶχε τὸ πρόσωπον ὑπὸ τοῦ ἡλίου μελανόν, τὰς τρίχας καὶ τὸν πώγωννα μελανοῦς, τοὺς ὀφθαλμοὺς διαπεραστικούς ὡς τοῦ ἀετοῦ, τὰς ὀφρῦς μακρὰς καὶ λίαν καμπύλους, τὰ χεῖλη παχέα, τοὺς ῥόθωνας ἰσχυρῶς διεσταλμένους· τὸ πᾶν, τέλος, ἐν αὐτῷ ὑπέφαινε χαρακτῆρα βίαιον.

Ἡ καταγωγὴ τοῦ Κοσρῶφ ἦτο ὁμοία πρὸς τὴν καταγωγὴν ἐκείνων, οἵτινες ἀγνοοῦσι ποῦ ἐγεννήθησαν καὶ πῶς ἀνεπτύχθησαν. Δεκαέτης ὦν ἐγνωρίζε μόνον τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐκεῖ ἔμεινε διαρκῶς καλλιεργῶν ἄγρους τινας μετὰ τοῦ αὐθέντου του, ὅστις μετεχειρίζετο αὐτόν ὡς ἀχθοφόρον.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Κοσρῶφ καθήμενος πρὸ τῆς ἀχυροσκεπῆς καλύβης του ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν:

— Τίς εἶμαι; Ἄνθρωπος· καὶ πᾶς ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος γνωρίζει τοὺς γονεῖς του τοὺς ἀγαπᾷ. Ὁ αὐθέντης μου δὲν εἶνε ποσῶς πατήρ μου, διότι δὲν ἀγαπῶμεθα. Τί κάμνω; Καλλιεργῶ τὴν γῆν, διάγω δηλαδὴ βίον ἐπίπονον καὶ κτηνώδη. Δὲν ὑπάρχει ἄρα γε τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ δύναται κανεὶς νὰ ζῆσθαι πλέον ἀνέτως;

Μετὰ τὰς σκέψεις ταύτας ὁ Κοσρῶφ ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πατρίδα του.

Νύκτα τινὰ ἀπεμακρύνθη τῆς καλύβης τοῦ αὐθέντου του, διέτρεξε θάλασσαν καὶ κοιλάδας, τὴν δὲ ἐπιούσαν πρὸς τὸ ἑσπέρας, ἐφθασεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἡ πόλις αὕτη τῷ ἐφάνη παράδοξος. Εἶδεν ἀνθρώπους, οἰκίας ὠραίας καὶ μεγαλοπρεπεῖς, ξενοδοχεῖα καὶ λιμένα πλήρη πλοίων· ταῦτα πάντα τὸν ἔκαμαν νὰ λησμονήσῃ τὴν ἀχυροσκεπῆ καλύβην του καὶ τοὺς ἄγρους, οὓς ἐκαλλιέργει. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἡ πῆνα τὸν κατέλαθε καὶ τότε ἐδοκίμασεν ὅτι αἰσθάνεται νέος στερούμενος ἄρτου καὶ ἐργασίας. Θέσις ὄντως δεινὴ.

Ἐν τούτοις διαβαιῶν ἐνώπιον κτιρίου τινός εἶδε πολλοὺς ἐργάτας ν' ἀνεγείρῳσι λίθον τινὰ, τολμήσας δὲ νὰ πλησιάσῃ, κατορθοῖ διὰ τῶν εὐρώστων βραχιόνων του νὰ μετακινήσῃ αὐτόν. Ἐκπεπληγμένοι ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ νεανίου οἱ ἐργάται ἔδωκαν αὐτῷ ἄρτον. Ὁ Κοσρῶφ ἠνύησε τότε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται πανταχοῦ νὰ πορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, πάντοτε ὁμῶς διὰ τοῦ ἰδρώτος τοῦ προσώπου του.

Φοβηθεὶς ὁμῶς τὰς ἀναζητήσεις τοῦ αὐθέντου του, ἠθέλησε ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς Ἀλεξάνδρειας. Ὀλίγοι ἄρτοι καὶ τινες φοίνικες οὓς Φελλάχος τις ἔδωκεν αὐτῷ ἐξ ἐλεημοσύνης ἦτο ἡ μόνη τροφή, ἣν μεθ' ἑαυτοῦ ἔφερεν.

Ἀνεχώρησε δὲ ἀγνοῶν ποῦ διηυθύνετο.

Μετὰ δύο ἡμέρας εὐρέθη ἐντὸς ἐρήμου καὶ ἔπεσεν ἐξηντημένος ἐκ τοῦ κόπου. Ἦδη τὰ πρὸς τὸ ζῆν τῷ εἶχον ἐκλείψει καὶ ἔμεινε νῆστις καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα. Τὴν ἐπιούσαν ἐπανελάθε τὴν ὁδοπορίαν του, τὸ δ' ἑσπέρας ἐγκαταλείφθεις πλέον ὑπὸ τῶν σωματικῶν του δυνάμεων, ἤρχισε νὰ ἀπελπίζεται, ὅτε παρετήρησε μακρόθεν καρναβάνιον πλησιάζον κατὰ μικρόν. Φθάσαντες τὸν Κοσρῶφ οἱ καμηληλάται ἐλυπήθησαν αὐτόν καὶ τὸν ὠδήγησαν εἰς πολίχνην, δύο ὥρας ἀπέχουσαν τοῦ Καίρου.

Ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Νείλου, ὡς καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Ἀλεξάνδρειας, ὁ Κοσρῶφ ἐγκατελείφθη μόνος, ἀγνοῶν τὸ μέρος ἐνθα εὐρίσκειτο. Περιλύπος καὶ σκεπτικός ἐκάθησε παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ καὶ σχεδὸν εἶχεν ἀποφασίσει ν' αὐτοκτονήσῃ, ὅτε αἴφνης παρετήρησεν αἰθίοπα ἐξερχόμενον τῶν ὑδά-

των τοῦ ποταμοῦ, κρατοῦντα σχοινίον εἰς τὴν χεῖρα καὶ προσπαθοῦντα νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ξηράν.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς πλῆθος νησῶν ἐφάνη ἐπὶ τοῦ ὕδατος· ὁ ἄραψ τότε ἐπισωρεύσας ὅλας ταύτας ἐπὶ τῆς ὄχθης ἐβυθίσθη πάλιν ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ ἐξῆλθε μετὰ νέας λείας. Τὰ λαμπρὰ ταῦτα πτηνά, εὐρίσκονται ἐντὸς τοῦ Νείλου. Ὁ Κοσρώφ μετὰ θάρρους ἐβυθίσθη τότε ὡς ὁ ἄραψ εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἤρχισεν ἀλιεύων. Μετ' ὀλίγον κατέστη περίφημος ἀλιεύς τῶν νησῶν καὶ ἐπώλει ἀνά τὴν Αἴγυπτον ἐπὶ πέντε ἔτη τὰς δυστυχεῖς ταύτας ὑπάρξεις, διαμένων ὡς ἀμφίβιον, τὴν μὲν ἡμέραν ἐντὸς τοῦ Νείλου, τὴν δὲ νύκτα παρὰ τὰς ὄχθας αὐτοῦ. Ὁ καρπὸς τῆς ἀλιείας του ἐξήρκει διὰ τὸν ἄρτον του.

Κατ' ἔτος οἱ Αἰγύπτιοι ἐορτάζουσιν ἐπισήμως τὴν ὕψωσιν τῶν ὑδάτων τοῦ Νείλου· ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων πλῆθος λέμβων ἐβρίθεν ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ, ἐν οἷς ἐπέβαινον πλεῖστοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἄνευ διακρίσεως θρησκειύματος.

Οἱ Ἐμίριδες καὶ οἱ Μουφτίδες ἀπηύθυνον πρὸς τὸν Θεὸν θερμὰς παρακλήσεις ὑπὲρ τῆς εὐφορίας τῆς Αἰγύπτου. Οἱ Φελλάχοι καὶ οἱ Βεδουῖνοι ἔψαλλον, ἐχόρευον καὶ παρεδίδοντο εἰς θαυμαστικαῖς ἐπισύροντες οὕτω τὸν θαυμασμὸν τῶν θεατῶν.

Ἦτο ἡ ἡμέρα τῆς ἐορτῆς ταύτης.

Πλῆθος ἄπειρον ἐσπευδεν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου. Ὁ ἀντιβασιλεὺς Μεχμέτ Ἀλῆ - πασσᾶς, εὐρίσκειτο ἐκεῖ, ἐντὸς πολυτελοῦς σκηνῆς ἀνεγερθείσης ἐπὶ τούτῳ δι' αὐτόν. Ἦτο περιστοιχισμένος ὑπὸ τῶν ὑπουργῶν του, καὶ τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων του. Ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ ἐπαιάνιζεν ἔξωθεν τῆς σκηνῆς.

Μετὰ τὴν δέησιν, ὁ ἀντιβασιλεὺς διέταξε τὸ κολύμβημα καὶ ἀμέσως ἐνέπηξαν κλάδον φοίνικος εἰς τὴν ἐτέραν ἄκρην τοῦ ποταμοῦ. Ἐκ τῶν κολυμβητῶν ὅστις κατελάμβανε πρῶτος τὸν κλάδον, ἐλάμβανε μεγίστην ἀμοιβήν.

Τὸ σύνθημα ἐδόθη.

Τὸ πλῆθος τῶν κολυμβητῶν ἐρρίφθη ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ καὶ ἤρχισε διασχίζον τὰ ὕδατα.

Τὸ θέαμα ἦτο παραδόξως ὠραῖον· ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι, τρικυμία ἐτάρασσε τὰ ὕδατα τοῦ Νείλου.

Διὰ τῶν κραυγῶν του τὸ πλῆθος ἐνεθάρρυνε τοὺς κολυμβητάς.

Ἐβλεπον αὐτοὺς καταποντιζομένους ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ πάλιν ἀναφαινομένους ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, καὶ τινες μὲν ἐπροχώρουσαν πάντοτε, ἕτεροι δὲ ἀποθαρρυνόμενοι ὀλίγον, ἀνελάμβανον πάραυτα τὸ θάρρος των καὶ ἐξηκολούθουν κολυμβῶντες.

Τρεῖς ἄραβες ἐπλησίαζον τὴν ὄχθην· εἶχον τὸ πρόσωπον ἐξωργισμένον, ἀπειλητικόν, καὶ προσεπάθουν παντὶ σθένει νὰ φθάσωσι πρῶτοι. Ὀλίγον εἰσέτι καὶ εἰς ἐξ αὐτῶν θὰ ἐκέρδιζε τὸ βραβεῖον, ἂν αἴφνης δὲν ἐνεφανίζετο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος νέος τις. Ἐκράτει οὗτος εἰς τὴν χεῖρα τὸν κλάδον τοῦ φοίνικος.

Ἦτο νικητῆς.

Ὁ νέος οὗτος ἦτο ὁ Κοσρώφ.

Χειροκροτήματα παταγωδῆ ἐμαρτύρουν τὴν ὑπερβολικὴν τοῦ πλῆθους χαρὰν.

Ὁ ἀντιβασιλεὺς ἐπεμψε τὴν λέμβον του, ἐφ' ἧς ἐπέβη ὁ νέος νικητῆς, κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας τὸν κλάδον ἐπὶ τοῦ

προσώπου του εἰκονίζετο ἡ χαρὰ· διήλθε τὸν ποταμόν, ἔφθασεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἀντιβασιλέως καὶ ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ.

Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα τὰ χειροκροτήματα ἐξηκολούθουν καὶ τὸ πλῆθος ἐξηκόντιζε κραυγὰς χαρᾶς καὶ ἐγκώμια.

— Εἰς ποῖον ἔθνος ἀνήκεις; ἠρώτησεν αὐτόν ὁ ἀντιβασιλεὺς.

— Εἶμαι Ἀρμένιος, Ὑψηλότατε.

— Πόσων ἐτῶν εἶσαι;

— Ὑψηλότατε, δὲν γνωρίζω· πρὸ πέντε ἐτῶν μοῦ ἔλεγον ὅτι ἤμουν δώδεκα χρόνων.

Ὁ ἡγεμὼν θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ἐφαίνετο ἐκπεπληγμένος.

Τοιοῦτον θάρρος εἰς δεκαετῆ νεανίαν, τὸν ἐξέπληττε.

— Τέλος πάντων, εἰπέ μοι, λέγει αὐτῷ ὁ Μεχμέτ Ἀλῆ πασσᾶς, ποία εἶνε ἡ οἰκογένειά σου, ποῦ κατοικεῖς, τί ἔργον κάμνεις;

— Ὑψηλότατε, δὲν γνωρίζω τὴν οἰκογένειάν μου, ὅλην τὴν ἡμέραν ἀλιεύω εἰς τὸν Νεῖλον καὶ τὸ ἑσπέρας κοιμοῦμαι κατὰ γῆς.

Συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ἀπλότητος καὶ τῆς ἀφελείας τῶν ἀπαντήσεων τοῦ Κοσρώφ, ὁ ἀντιβασιλεὺς τὸν ἀντήμειψεν· εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν Βεγὸς Μπέην, τὸν ἀγαπητόν του ὑπάλληλον, τῷ λέγει:

— Σοὶ ἐμπιστεύομαι τὸν νέον αὐτόν, παρόμοια πνεύματα μίαν ἡμέραν δυνατὸν νὰ χρησιμεύσουν.

Ὁ Βέης καὶ ὁ Κοσρώφ προσέκλινον ἐνώπιον τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος.

Ὁ Κοσρώφ δὲν διέψευσε ποσῶς τὰς προσδοκίας τῶν κηδεμόνων του. Ἐμαθεν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ γλώσσας καὶ ἐπιστήμας.

Ἡ κλίσις του πρὸς τὸ ναυτικὸν ἦτο μεγίστη.

Κατέταζαν αὐτόν εἰς τὴν ναυτικὴν σχολήν, ἐξ ἧς ἐξῆλθε τέλειος ναυτικός ἐν ἡλικίᾳ εἴκοσιν ἐτῶν.

Ὁ Κοσρώφ ἐφαίνετο εὐτυχής. ἄλλως τε δὲ οὐδενὸς ἐστερεῖτο. Ὁ Βέης ἠγάπα αὐτόν ὡς ἴδιόν του υἱόν· εὐνοίας, πλούτου, δόξης τῶν πάντων ἀπῆλαυσε.

Καὶ ὅμως ἐν τῷ μέσῳ τούτων ἡδονῶν πάντοτε ἦτο μελαγχολικός.

— Ποῖος εἶμαι; ἠρώτα ἑαυτόν, ποία εἶνε ἡ καταγωγὴ μου, ἡ οἰκογένειά μου; Εἶμαι ὄρφανὸς ἢ νόθος; ποῖος μυστηριώδης πέπλος καλύπτει τὴν καταγωγὴν μου;

Αἱ λυπηρὰ αὐτὰ σκέψεις κατεβασάνιζον τὸν Κοσρώφ, ἀλλὰ προσεπάθει νὰ λησμονήσῃ τὰς λύπας του διασκεδάζων.

Ἦδη παρεδόθη εἰς τερατώδεις ἀκολασίας καὶ κραιπάλας.

Τὸ εἰδεχθὲς ὅμως φάσμα τοῦ νέου Βαλτάσαρ παρίστατο πάντοτε ἐνώπιον του, καὶ σιδηρὰ χεῖρ ἐχάραττε τὰς λέξεις ταύτας:

«Δυστυχῆ! ἀπατάσαι»

Μετὰ ἐν ἔτος ὁ κόρος καὶ ἡ πλῆξις κατέλαβον αὐτόν καὶ ἠγνόει παντελῶς τί νὰ πράξῃ. Ἠμέραν τινὰ παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ Βεγὸς βέη καὶ τῷ εἶπε:

— Βέη, ἔρχομαι ὅπως ἐκφάσω ὑμῖν τὴν εὐγνωμοσύνην μου δι' ὅλας τὰς εὐεργεσίας τὰς ὁποίας μέχρι τοῦδε μοι ἐπεδαφιλεύσατε, τοιμῶ δὲ νὰ παρακκλέσω ὑμᾶς ὅπως μοὶ χορηγήσετε εἰσέτι μίαν χάριν. Τὸ Κεῖρον δὲν με εὐνοεῖ. Πρὸ πολλοῦ

ἡ ζωὴ μου ἐμπνέει ἀηδίαν, διότι ἐσυνείθισα νὰ ζῶ βίον νομαδικόν, δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω περισσότερον τὴν μονότονον αὐτὴν ζωὴν, ἄλλως τε, ἐτελειοποιήθη ἐν τὴν ναυτικὴν ἐπιστήμην καὶ ἐπιθυμῶ νὰ γυμνασθῶ ἐντὸς πλοίου καὶ οὕτω κατασταθῶ ἔμπειρος καὶ τέλειος ναυτικός.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ Κοσρῶφ ἐπέβιβάσθη ἐπὶ πλοίου τῆς Αἰγυπτιακῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐγκατέλειψεν ἄνευ βραδύτητος τοὺς λιμένάς τῆς Ἀλεξανδρείας, διευθυνόμενος εἰς Γαλλίαν.

Περιέπλευσε τὴν Γαλλίαν, Ἰταλίαν, Τουρκίαν, ἐπεσεύθη τὴν Κύπρον, τὴν Μελίτην καὶ τὰς νήσους τοῦ ἀρχιπελάγους.

Μετὰ τὰς θαλασσοπορίας ταύτας ὁ χαρακτήρ τοῦ Κοσρῶφ μετεβλήθη. Ἡ συχνὴ μεταβολὴ τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ κλίματος ἐξήσκησαν ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ ἰσχυρὴν σωτηριώδη καὶ αἰ παντὸς ἔθνους καὶ τόπου σχέσεις του ἐκαλλιέργησαν τὸ πνεῦμά του. Ἡ θάλασσα προύξενησεν ἐπίσης γλυκεῖαν ἐντύπωσιν εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὴν φαντασίαν του, ὥστε ἐκτὸς τῆς ἐνεργητικῆς καὶ ἀκαταδαμάστου φύσεώς του, ὁ χαρακτήρ του ὑπέκυψε, κατέστη σώφρων, γενναῖος... Ἀγαθότης, εὐλικροῖνεια, χάρις, ἰδοὺ τὰ χαρακτηριστικὰ του.

Διεκρίνετο μεταξύ τῶν εὐτυχῶν, οὔτινες ἐν ἀγνοίᾳ των ἀποκτῶσι τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν συμπάθειαν πάντων.

Ε'

Ἡ ἀσθένεια τοῦ Κοσρῶφ διήρκεσεν ἕξ ἡμέρας. Ἡ Μακρουὴ καὶ ὁ πατήρ αὐτῆς, ἐφροντίζον μεγάλως δι' αὐτόν, πρὸ πάντων δὲ ἡ Μακρουὴ οὐδενὸς ἐφείδετο ὅπως ἐπαναφέρῃ αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν. Ἡμέραν καὶ νύκτα ἠγρύπνει πλησίον του, κατασκοπεύουσα τὰ ἐλάχιστα συμπτώματα τῆς ἀσθενείας του, παραγγέλουσα αὐτῷ ὅλας τὰς ἀναγκαίαις προφυλάξεις καὶ παρασκευάζουσα μόνη τὰ διάφορα φάρμακα, μὴ παύουσα δὲ νὰ ἐνθαρρύνῃ αὐτόν. Καὶ ὄντως, οἱ λόγοι τῆς νεανίδος παρήγαγον ἐπὶ τῆς ὑγείας τοῦ Κοσρῶφ ἀποτέλεσμα μυριάκις καλλίτερον τῶν φαρμάκων, διότι αἱ δύο καρδίαι ἦσαν συνδεόμενα, δι' ἀμοιβαίας συμπάθειας, ἧτις καθ' ἑκάστην καθίστατο μείζων καὶ ζωηροτέρα. Ἡ συμπάθεια αὕτη περιεβλήθη τὸν χαρακτῆρα τῆς φιλίας, ἧτις ἐμελλε νὰ ὀνομασθῆ ἔρωσ... ἦτο ἡ πρώτη προσβολὴ ἢ ὁ ἔρωσ προύξενει εἰς τὴν ἀθῶαν καὶ ἀγνήν καρδίαν τῆς Μακρουῆς καὶ ἐπειδὴ οὐδὲν γλυκύτερον καὶ ἰσχυρότερον τοῦ πρώτου ἔρωτος, τὸ νέον πλάσμα ἠσθάνετο τὰς προόδους τοῦ τρομεροῦ καὶ δυσθεραπεύτου τούτου παθους.

Ἡθέλησε ν' ἀποσυρθῆ, ἀλλ' ἦτο ἤδη ἀργά...

Ἐπεσεν ἐντὸς τῆς ἀδύσσου καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ.

Ἀφ' ἑτέρου ὁ Κοσρῶφ ἠσθάνετο τὰς φλόγας ἀληθοῦς ἔρωτος, ἃς οὐδέποτε ἠσθάνθη ἡ καρδία του ἦτο ἐπίσης ἀγνή ὡς ἡ τῆς Μακρουῆς...

Ὁμοίωτης αἰσθημάτων συνήνου πάντοτε τὰς δύο ταύτας καρδίας...

Ὁ Κοσρῶφ καὶ ἡ Μακρουὴ κατὰ πρώτην φοράν συναντιθέντες, ἤκουσαν ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς των ἐνδόμυχον φωνὴν ἧτις ἀνέκραζεν : « Συννητήθητε τέλος ».

Χωρὶς νὰ ὁμολογήσωσι τὸν ἀμοιβαῖόν των ἔρωτα, ἐμέθυον ἐκ τοῦ αἰσθηματος τούτου. Τὸ κενὸν τῆς καρδίας των ἦτο ὑπερπληρωμένον, αἱ ἰδέαι των δὲν ἐφέροντο πλέον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου ὅπερ τοῖς ἔλειπε καὶ ὅπερ ἐζήτουν μέχρι τοῦδε. Τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἀνευρέθη...

Τὴν ἑβδόμην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἀσθενείας του, ὁ Κοσρῶφ ἐπανεῦρε τὴν ὑγίαν· ἐδοκίμαζε μ' ὅλα ταῦτα εἰσέτι ἀδυναμίαν, ἐπακολούθημα τῶν συνοδουμένων ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ προσβολῶν.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Βεγῶς βέη ὅπερ ἤκουσε νὰ προσφέρῃ, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου τούτου, μεθ' οὗ ἦν συνδεόμενος κατὰ τοὺς χρόνους τῶν ἐμπορικῶν σχέσεών του, ὁ Δικρᾶν ἐδιπλασίασε τὰς φροντίδας καὶ τὴν ἐκτίμησιν πρὸς τὸν ναυαγόν, τῷ προσέφερον ἀπεριόριστον πίστιν καὶ ἔθεσεν εἰς διαθεσὴν του ἐν ἐκ τῶν δωμάτιων τῆς οἰκίας του, ἐνθα ἦτο ἐλεύθερος νὰ μένῃ μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θάεπιθύμει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Αἴγυπτον.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Κοσρῶφ ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ ἄραβος ἀφῆκε τὸ δωμάτιόν του ὅπως περιπατήσῃ εἰς τὸν κήπον. Ἐφερε τὴν αἰγυπτιακὴν ἐνδυμάδιαν, ἡ κεφαλὴ του ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ σαλίου, ἀκινάκης τουρκικῆς ἐκρέματο πρὸς τὰ πλευρὰ του, οἱ πόδες του ἔφερον τὰς ἐρυθρὰς αἰγυπτιακὰς ἐμβάδας.

Ὁ καιρὸς ἦτο ὄρσιος, μεγαλόπρεπῆς ἡ ἡμέρα ἐκείνη, ὁ νεκρὸς-ναυτικός ἐσθῶρει τὴν καλλονὴν τῆς φύσεως, ὅτε σθῆσας εἰς τὸ κέντρον τῆς παρόδου, οἱ ὀφθαλμοὶ του συνήνησαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς εὐαισθητοῦ καὶ ρεμβώδους Μακρουῆς. Ἡ συνάντησις ἐπέφερον αὐτοῖς ἠλεκτρικὴν ταραχὴν, διότι ἦδη αἱ καρδίαι των ἦσαν αἱ εἰκόνες ἀλλήλων.

— Χανούμ, λέγει ὁ Κοσρῶφ ζητῶν νὰ ὑπεκρύψῃ τὴν ταραχὴν του, ὀφείλω τὴν ζωὴν μου εἰς τὴν ἀγαθότητά σας, ἀλλὰ θὰ γνωρίζω νὰ σας πληρώσω τὸν φόρον τῆς αἰωνίας εὐγνωμοσύνης, τὸν ὅποιον εἰσθε ἀξία ; Ξένος ἐπὶ τῶν τόπων αὐτῶν, παρκακινούμενος νὰ ἀπολαμβάνω τῆς εὐεργετικῆς σας φιλοξενίας μέχρι τῆς μοιραίας ὥρας ὅτε θὰ ἀπομακρυνθῶ ἐντεῦθεν...

Ὁ Κοσρῶφ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ, αἱ λέξεις ἐξέπνεον ἐπὶ τῶν χειλέων του, ἀλλ' εἶχον ζωηρῶς συγκινήσει τὴν καρδίαν τῆς νεαρῆς Ἀρμενίδος.

— Ἀλλὰ τί, ἐξηκολούθησε μετ' ὀλίγον προσπαθῶν νὰ συνεχίσῃ τοὺς λόγους του, ἀλλὰ τί, ἡ μοιραία ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως ἐσθῆσεν ἤδη, προσεπάθησα νὰ σας ἐγκαταλείψω διὰ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν λυπηρὸν τόπον ἐνθα κατοικῶ, θὰ φυλάξω ὅμως διὰ παντὸς τὴν προσφιλεῖ ἀνάμνησιν σας ἡ ὅποια μόνη θὰ ἠδύνατο νὰ παρηγορήσῃ καὶ πραύνη τὰς λύπας καὶ τὰς ἀγωνίας τοῦ βίου μου ! !

Οἱ λόγοι οὗτοι παρήγαγον ζωηρὰν ἐντύπωσιν ἐπὶ τῆς Μακρουῆς, ἀλλ' ἐζήτησε νὰ ὑπεκρύψῃ τὸ νέφος τῆς μελαγχολίας ὅπερ τὴν περιεστοίχιζε.

— Θεέ μου, λέγει αὕτη μετ' εὐαρέστου μειδιήματος, τί εὐεργεσίας σας ἐπεδαψιλεύσαμεν διὰ νὰ μᾶς ὀφείλετε τόσην εὐγνωμοσύνην ;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Κοσρῶφ καὶ ἡ Μακρουὴ εὐρίσκοντο εἰς τὴν σκιάν, κάτωθεν τῶν δένδρων, ὁ Κοσρῶφ δρέψας φύλλον ἐν τῷ ὀπίω σκώληξ ἦτο ἐπ' αὐτοῦ καὶ δεικνύων αὐτόν εἰς τὴν νεανίδα λέγει :

— Βλέπετε τὸν σκώληκα, ὁ ὅποιος κατατρῶγει τὸ φύλλον αὐτό ; Τὸ φύλλον τοῦτο εἶνε διὰ τὸν σκώληκα τροφή, καὶ συγχρόνως εὐεργέτης διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ἡ εὐεργεσία τῶν φύλων εἶνε ἔτι μεγαλειτέρα, διότι δὲν ἔχουν γινῶσιν αὐτῆς.

[Ἐν τοῦ Γαλλικοῦ].

[Ἐπειτα συνέχεται].

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

Τ Ο Μ Υ Σ Τ Ι Κ Ο Ν

Ὅτε ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ἀπεσύρθη ἀκροποδητή, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κ. δὲ Γούγκα ἔλαμψαν ἀπαισίως.

— Καὶ ἀπὸ αὐτὸν πρέπει ν' ἀπαλλαγῶ, εἶπεν, ἐὰν θέλω ποτὲ ν' ἀπολαύσω στιγμᾶς εὐδαιμονίας.

Ε'

Ἡ δοκιμασία.

Ἡ βαρωνίς ἐσκέπτετο μεγάλως περὶ τῆς εὐδαιμονίας ταύτης, περισσότερο μάλιστα ἢ ὅσον ἤθελε, καθόσον ἡ ζωηρότατη αὐτῆς κλίσις πρὸς τὸν Λαφρεσάντζ ἐγένετο σφοδρὸς ἀπολάυσεως πόθος καὶ μετὰ ταῦτα ἀληθὲς πάθος. Καὶ ὠργίζετο διὰ τοῦτο, καὶ ἐπέπληττεν ἑαυτὴν ὅτι ἀφέθη εἰς τὸ ρεῦμα τοῦτο, κατὰ τοῦ ὁποῖου οὐδεμίαν εἶχε δύναμιν. Καὶ ναὶ μὲν ἤκιστα θὰ ἐμερίμνα περὶ τοῦ Λαφρεσάντζ ἐὰν ἦτο μόνος, ἀλλ' ἐνόει τὸν γεννώμενον καὶ εἰλικρινῆ ἔρωτα τούτου πρὸς τὴν Βέρθαν δὲ Κερμόρ, καὶ τὸ ἀληθὲς τοῦτο πάθος, ὁ ἀγνὸς οὗτος ἔρωσ ἐπλήρου τὴν καρδίαν τῆς μίσους.

Εἷς τινὰς ἀνθρώπους ἡ εὐδαιμονία τῶν ἄλλων εἶνε ἀληθὲς βάσανος, τούτου δ' ἕνεκα ἡ βαρωνίς ἤθελε ν' ἀποσπάσῃ τὸν Λαφρεσάντζ τῆς Βέρθας, καὶ τοῦτο ἦν πρὸ παντὸς τὸ σχέδιον αὐτῆς, οὗτος ὁ σκοπός.

Τὶ ἀπητεῖτο πρὸς ἐπίτευξιν τούτου;

Νὰ διεγείρῃ τὴν ζήλοτυπίαν ἐν τῇ ψυχῇ τῆς μικρᾶς καὶ ἀφελοῦς ἐκείνης κόρης, ἥρκει δὲ ἐρωτικὴ τις ἔρις καὶ ὁ Λαφρεσάντζ ἀναμφιλέκτως θὰ ἦτο ἰδικός τῆς. Ἀφοῦ δὲ ἀπαξ ἤθελε δεσμεύσει αὐτὸν ὡς αὕτη ἐνόει, ἐπίστευεν ἑαυτὴν τόσον βεβαίαν πλέον, ὥστε ἐγνώριζε καλῶς ὅτι οὐδέποτε θὰ κατάρθου ἐκεῖνος ν' ἀποτινάξῃ τὰ δεσμά του. Καὶ ἐν πρώτοις μὲν οὐδεὶς ἀντέστη κατ' αὐτῆς, οὐδεὶς. Ἄ! ὄχι, ἀντέστη ὁ ταγματάρχης Γούντερ, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἦτο ἀνθρώπος, ἦτο κατὰσκοπος, αἰρετικὸς ἄμα καὶ συνωμότης. Καὶ αὐτὸς ὁ πρίγκηψ, ὁ πόσον αὐστηρὸς καὶ ὑπεροπτικὸς ἐκεῖνος γέρον, δὲν τὴν ἐβράθησε νὰ διέλθῃ ὁπόθεν ἐκείνη ἤθελε, καὶ δὲν τῆς ἀπέσπασεν ἐπὶ παραδείγματι τὴν χάριν τοῦ Γότλιβ;

Ἐπειδὴ ὁ Λαφρεσάντζ δὲν ἦτο ὠπλισμένος καλλίτερον τῶν ἄλλων διὰ τὰς μάχας τοῦ βίου, θὰ τὸν κατέκτα μετ' ὀλίγον καὶ θὰ τὸν ἐφύλαττεν. Ὁ μόνος, ὃν ἀληθῶς ἐφοβείτο, ἦν ὁ Φλαβιανὸς Μωροά, τοῦ ὁποῖου τὸ ἐπαστικὸν καὶ σκωπτικὸν βλέμμα καὶ αἱ διαφορῶμεναι λέξεις, ἃ ἐνόει ἄριστα, καίτοι ἐφαίνετο ὅτι συνέβαινε τὸ ἐναντίον, ἐστενοχώρου αὐτὴν. Οὗτος ἦν ὁ πραγματικὸς ἐχθρὸς, ὁ ἐπίφοβος καὶ ἐπεθύμει μὲν ἡ βαρωνίς νὰ προκαλέσῃ ἔριν αὐτοῦ μετὰ τοῦ Λαφρεσάντζ, ἀλλ' ἀνεγνώριζεν ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἦτο τι ἀδύνατον, κα-

θόσον ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Φλαβιανὸς πολλὴν ἀκόμη ἤσκει ἐπ' αὐτοῦ ἠθικὴν δύναμιν, βραδύτερον ὅμως θὰ ἐβλεπε εἶχε δὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ Λαφρεσάντζ ὁ Φλαβιανὸς Μωροά δὲν ἐσήμαινε πολὺ.

Τὸ σχέδιόν τῆς ἦτο διττόν, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ μέρει περιλαμβάνετο τὸ χρυσοῦν φύλλον.

Ἦτο βεβαία ἡ βαρωνίς ὅτι ἡ μεταλλινὴ ἐκείνη πλάξ ἐμελλε πάντως ν' ἀποκαλύψῃ θησαυρόν· λοιπὸν τὸν θησαυρόν τοῦτον ἤθελε νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ αὐτὴ, ἤθελε νὰ καταχρασθῇ τὴν ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος προεδρευομένην ἐταιρίαν, ἧς ἀπετέλει μέρος. Ἐνόει ν' ἀφαιρέσῃ τὸν θησαυρόν τοῦτον ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Λαφρεσάντζ, ὅστις ἦν ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁ νόμιμος ἰδιοκτήτης, ἐπιφυλασσομένη ὅμως νὰ διανεμηθῇ αὐτὸν κατόπιν μετ' αὐτοῦ.

Τὸ ἔργον ἦτο βαρὺ. . . . Καὶ ναὶ μὲν ἐγνώριζεν ἡ βαρωνίς ὅτι εἶχε νὰ ὑπερνικήσῃ πολλά, ὅτι ὁ Θεόδωρος Μενδῶ μέχρι αὐτῆς τῆς Γερτρούδης Ἔρτσεν ἦσαν κατὰσκοποι, τὴν ἐπαγρύπνησιν τῶν ὁπαίων δυσκολώτατα ἠδύνατο ν' ἀποφύγητις, ἀλλὰ ἠδιαφόρει, διότι εἶχε λάβει τὴν ἀπόφασίν τῆς, καὶ θὰ ἐπάλασε μόνη μέχρι τέλους, θὰ ἐνίκη δέ, διότι ἐν τῷ αὐτῇ πάλῃ ἐπρέπεν ἢ νὰ νικήσῃ ἢ νὰ χαθῇ.

Παρηλθὸν δύο ἡμέραι ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω γεγονότων, ἀλλ' ἡ δεσποινίς δὲ Κερμόρ, ὁ θεῖος καὶ ἡ θεία αὐτῆς δὲν ἀφῆκαν τὸ πρᾶπαν ἡσύχους τοὺς φίλους αὐτῶν, ἐκ φόβου μὴ στενοχωρηθῶσιν ἐν Λάνδ - Κούρτ. Ἐν τούτοις ἡ κ. δὲ Γούγκα, ἐπιστρέφουσα ἐκ μακρᾶς μέχρις ἀγίου Βριέξ ἐκδρομῆς, ἐξεδήλωσε σημεῖα τινὰ κοπώσεως.

Τῇ μετεπιούσῃ ἐμελλον νὰ ἐξέλθωσι μέχρι Δινάν, τῆς δ' ἐκδρομῆς ταύτης ἀπέσχευεν ὁ Λέων Λαφρεσάντζ, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἦτο ἠναγκασμένος νὰ γράψῃ ἐκτενὲς ἄρθρον διὰ τὸν « Ταχυδρόμον », ὅτε ἡ βαρωνίς παρεπονήθη ἐπὶ μεγάλῃ κοπώσει καὶ σφοδρᾷ κεφαλαλίᾳ, ἧτις ἐπὶ τέλους ἠμποδίζεν αὐτὴν ἀπὸ πάσης ἐκδρομῆς· ἐμελλε δ' ὡς ἔλεγε, νὰ ἡσυχάσῃ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἕνα ἀναλάβῃ ἐκ τοῦ ψυχροῦ λουτροῦ ὅπερ ὑπέστη καὶ τοῦ ψύχους τὸ ὁποῖον ἠσθάνθη.

Φυσικῶς οἱ Σιωδάνι καὶ ἡ δεσποινίς δὲ Κερμόρ ἐπεθύμουσαν νὰ μείνωσιν, ἀλλ' ἡ κ. δὲ Γούγκα ὠργίσθη μεγάλως διὰ τοῦτο. Ἐπειδὴ δὲ τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα καὶ μάλιστα τὰ πράγματα ἐστάλησαν πρότερον ἵνα μείνωσιν αὐτοὶ ἐλεύθεροι κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν καὶ ἡ βαρωνίς εἶπεν ὅτι ἐὰν τυχόν δὲν ἤθελον νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν ἐκδρομὴν, δὲν θὰ ἔμενε καὶ αὕτη ἐν Λάνδ-Κούρτ, ἀλλὰ μεθ' ὅλην τὴν ἀδιαθεσίαν τῆς θὰ τοὺς ἠκολούθει, ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποκύψωσιν. Ἦτο φανερόν ὅτι ἡ βαρωνίς θὰ ἐπραττεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔλεγεν.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροά, ὅστις χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν παρηκολούθει διὰ λοξοῦ βλέμματος τὴν σκηρὴν ταύτην, εἶχε παρα-

τηρήσει ὅτι ἡ Βέρθα δὲ Κερμάρ ἐγένετο αἰφνης κάτωχρος, εἶτα δ' ἐρυθρά καὶ πάλιν ὠχρά καὶ ὅτι ἔπαυσεν ἀνθισταμένη ὅτε εἶδεν ὅτι ἡ κ. δὲ Γούγκα ἔλαβεν ἀμετακλήτως τὴν ἀπόφασίν της.

— Δυστυχῆς κόρη, ἐπιθύρυσεν ὁ Φλαβιανός, τώρα ἀρχίζουν δι' αὐτὴν αἱ λύπαι τοῦ βίου, ἰδοὺ ὅτι ἀρχίζει νὰ μανθάνῃ τί εἶνε ζηλοτυπία.

Ὅντως, ἡ Βέρθα ἠσθάνθη πληγὴν εἰς τὴν καρδίαν, πληγὴν ἧς τὸ ἄλγος δὲν ἠδύνθη νὰ μετριάσῃ, σκεπτομένη ὅτι καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ Λέων Λαφρεσάνζ καὶ ἡ Ἐρριέττα δὲ Γούγκα θὰ ἔμενον μόνον ἐν Λάνδ - Κούρτ, ἐλευθεροὶ εἰς τὰς ὁμιλίαις τῶν καὶ ἀνενόχλητοι. Διελογίζετο ὅτι ἡ ἀδιαθεσία της βαρωνίδος ἦτο προσποίησης καὶ ὅτι ὁ Λαφρεσάνζ ἦτο συνένοχός της· περὶ τούτου ἦτο βεβαία ὅτι δὲν ἠπατάτο.

Τῇ προτεραιᾷ, ἡ κυρία δὲ Γούγκα εὔρε τὸ μέσον νὰ πλησιάσῃ τὸν Λέοντα Λαφρεσάνζ καὶ νὰ τῷ εἶπῃ τάχιστα καὶ ἡμιφώνως :

— Ὁρκίζεσθε εἰς τὴν τιμὴν σας ὅτι θὰ φυλάξετε διὰ τὸν ἑαυτὸν σας καὶ δὲν θὰ εἶπητε εἰς κανένα ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θὰ σας εἶπω ;

— Εἰς τὴν τιμὴν μου, βαρωνίς, σας τὸ ὀρκίζομαι.

— Εἰς τὴν τιμὴν σας, ὀρκίσεσθε ὅτι οὐδὲ λέξιν θὰ εἶπητε εἰς τὸν ἀχώριστον φίλον σας Φλαβιανόν ;

Ὁ Λαφρεσάνζ ἔσπευσε νὰ δώσῃ τὸν λόγον του ἦτο ἤδη δεσμευμένος.

— Καὶ τώρα, ἐπανάλαβεν ἡ κυρία δὲ Γούγκα, δὲν διστάζω πλέον νὰ σας εἶπω ὅτι αἰσθάνομαι μεγάλην ἀνάγκην νὰ σας ὁμιλήσω, καὶ ὅτι θὰ ἀρνηθῶ νὰ λάβω μέρος εἰς τὴν ἐκδρομὴν εἰς Δινάν, ἡ ὅποια σας βεβαιῶ ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει. Θὰ ἔχωμεν λοιπὸν ὅλον τὸν καιρὸν ἀφοῦ φύγουσι ζῶηροὶ αὐτοὶ νεοὶ νὰ ἔλθωμεν εἰς ἐξηγήσεις χωρὶς νὰ ἐνοχληθῶμεν.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ τηρήσῃ τὸν λόγον του, ὃν δὲν εἶπε τῷ φίλῳ του Μωρόα, περιπλόν δὲ οὐδὲ καὶ τῷ ἀπεκρίθη ὀριμέως, ὅτε οὗτος ἐμέμφθη αὐτὸν ἐπὶ τῷ αἰφνιδίῳ ζήλῳ του πρὸς ἐργασίαν, μάλιστα δὲ ἐτήρησε τὴν ὑπόσχασίν του γράψας τὰ δέκα πρῶτα φύλλα ἐκτενοῦς ἀρθροῦ διὰ τὸν «Ταχυδρόμον».

Ἐπὶ τέλους ἀπῆλθον πάντες εἰς Δινάν, μεθ' ὅλην τὴν περὶ τοῦ ἐναντίου ἐπιθυμίαν τῶν, ἐκτὸς της κυρίας καὶ τοῦ κυρίου Σιδωνάι, οἵτινες οὐδὲν ἔβλεπον κακόν, μόλις δ' ἀπεμακρύνθη ἡ ἀμαξά, τὸ μικρὸν μέγαρον της Λάνδ-Κούρτ περιέπεσε πάλιν εἰς μελαγχολικωτάτην σιγὴν.

Ὁ Λαφρεσάνζ εὐρίσκατο ἐν τῷ δωματίῳ του πρὸ τοῦ γραφείου αὐτοῦ... δὲν διαβεβαιούμεν ὅτι ἔγραψε πολλὰς σελίδας, ἀλλὰ τοῦλάχιστον εὐρίσκατο ἐν τῷ οἰκήματι αὐτοῦ, χωρὶς νὰ προξενῇ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον.

Ἡ βαρωνίς ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ της κλίνης, ὅτε δὲ τὸ ὥρολόγιον ἐσήμανε μεσημβρίαν ἔκραξε τὴν Γερτρούδη διὰ τοῦ κώδωνος, καὶ ἐνεδύθη μετὰ ταχύτητος καὶ προθυμίας, ἀποδεικνύουσα ὅτι ἡ κόπωση παρῆλθε πάραυτα ὡς ἡ ἐξάρθρωσις της Ἐρτσεν.

— Ὡ! εἶπεν, ἐνοπτριζομένη, δὲν εἶμαι πάρα πολὺ φοικαλέα, ἡμπερῶ νὰ βαλῶμαι ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν.

— Τὸ ἀπιστον πλάσμα ἐγνώριζε πολὺ καλῶς ὅτι ἦτο ἀκαταμάχητος. Ὁ λευκὸς αὐτῆς λαιμὸς ἐφαίνετο ἀνὰ μέσον τοῦ

μεταξωτοῦ ἐσφορίου, οἱ δὲ μεγάλοι καὶ μελανες αὐτῆς ὀφθαλμοί, φλογιζόμενοι ὑπὸ της ἐπιθυμίας ν' ἄρῶσιν, ἦσαν πλήρεις ἠδονικωτάτων ὑποσχέσεων.

Περιττὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἀπὸ της ἀναχωρήσεως της ἀμάξης καὶ τοῦ περιεχομένου αὐτῆς εἰς Δινάν, τὸ ἄρθρον τοῦ Λαφρεσάνζ οὐδὲ κατὰ γραμμὴν προὔχωρησεν καὶ ὁ ἐφημεριδογράφος, καθήμενος πρὸς της τραπέζης, καὶ τὸν καλαμὸν ἐν χειρὶ κρατῶν ἤκουε πάντα θόρυβον της οἰκίας μετὰ συνεχομένου ἐκνευρισμοῦ.

— Πόσον εἶνε ὠραία ἡ κυρία ! ἀνέκραξεν ἡ Γερτρούδη, ἐν γερμανικῷ τόνῳ, θαυμάζουσα ἀπεριορίστως τὴν κυρίαν αὐτῆς, εἶνε ἱκανὴ νὰ καταφέρῃ ἄγιον.

Ἡ κ. δὲ Γούγκα ἀνύψωσε μετὰ τινος περιφρονήσεως τὴν κεφαλὴν.

— Αἱ ! εἶμαι ὠραιότατη, καλὴ μου Γερτρούδη, διότι πρέπει, ἄλλως τε θὰ ἦτο πολὺ λυπηρὸν. Ἡ ὠραιότης μου εἶνε τὸ καλλίτερόν μου ὄπλον, πρέπει νὰ γνωρίζω νὰ μεταχειρισθῶ αὐτό.

Ἡ βαρωνίς παρετήρησε τὸ ἐκκερμές.

Ἐσήμανε μεσημβρία καὶ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐγευματίζον ἐν ἀνέσει οἱ ὑπηρέται συνηθροισμένοι ἐν τῷ μαγειρείῳ τοῦ μεγαροῦ. Ἐπειδὴ δὲ οἱ κύριοι ἦσαν ἀπόντες, τὸ γεῦμα ὑπῆρξε παρατεταμένον καὶ θαυμάσιον τοῦ συνήθους, βεβαίως δὲ καὶ θὰ ἐξήρχοντο ἔπειτα εἰς περίπατον, τὶς δεξιὰ καὶ τὶς ἀριστερὰ, περὶ τούτου δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία. Ὡστε ἡ βαρωνίς δὲν εἶχε τίποτε νὰ φοβηθῇ ἐκ μέρους αὐτῶν καὶ οὐδεμία θὰ ἐγένετο ἐπιτήρησις.

— Μ' ἐνόησες καλῶς ; εἶπεν εἰς τὴν Γερτρούδην, ἐπανάλαβέ μου λοιπὸν τὰς συστάσεις μου.

— Ὡ! τὰς ἠξέυρω ἀπ' ἐξῶ, ἀπεκρίθη ἡ θαλαμηπόλος ἐν πρώτοις θὰ ὑπάγω νὰ εὔρω τὸν Γότλιβ, ὁ ὅποιος μὲ περιμένει εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ κήπου.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ κ. δὲ Γούγκα συνοφρυωθεῖσα, ἀλλὰ θὰ μὲ κάμῃς τὴν χάριν νὰ μὴ ἀρχίσετε τοὺς ἔρωτας καὶ λησμονήσης διατί ἐπῆγε.

— Νὰ μείνετε ἡσυχος, κυρία, διότι γνωρίζω ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶνε σπουδαῖον καὶ κατεπείγον καὶ ἔπειτα θὰ ἔχωμε κατόπιν καιρὸν διὰ νὰ ἰδωθῶμεν. Ὁ Γότλιβ μου ἔγραψε σήμερον τὸ πρῶν ὅτι ἔχει ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν διάθεσίν του καὶ ἀργότερα, ὅταν ἡ κυρία δὲν ἔχει πλέον τὴν ἀνάγκην μου, θὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἄδειαν νὰ ὑπάγω νὰ κάμω ἕνα γύρον μαζὶ τούτου εἰς τὸν κήπον.

— Ναί, μὲ τὴν συμφωνίαν ὅμως πάντοτε ὅτι θὰ προσέξετε καλὰ νὰ μὴ σας ἰδοῦν.

— Ἡ κυρία ἠμπερῶ νὰ μὲνῃ ἡσυχος.

— Ἐπειτα.

— Ὁ Γότλιβ θὰ ἐμβάσῃ εἰς τὸν κήπον ἕνα κύριον ποῦ θὰ εὔρη εἰς τὴν θύραν καὶ ἂν κατὰ τύχην ἀκούσῃ θόρυβον, ἢ ἂν ἔλθῃ κανεὶς, θὰ βοηθήσῃ τὸν κύριον νὰ περάσῃ ἐπάνω ἀπὸ τὸν τοῖχον, καὶ ἔπειτα θὰ φύγῃ καὶ ἐκεῖνος κατὰ τὸν αὐτὸν πρόπον.

— Πολὺ καλὰ, καὶ σὺ τί θὰ κάμῃς ;

— Ἐγὼ θὰ μείνω εἰς τὸ περίπτερον, ἐκεῖ ποῦ παίζουν τὴν μουσικὴν, καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ παραθύρον φαίνεται καλὰ ὁ δρόμος, θὰ στῆκω ἐκεῖ ὡς σκοπός· ἂν δὲ ἐξαφνα ἠμπερῶσω νὰ

ἰδῶ τὴν ἀμαξάν, θὰ τρέξω νὰ κτυπήσω εἰς τὴν θύραν τοῦ κυρίου Λαφρεσάνζ. Δὲν εἶνε ἔτσι κυρία ;

— Ναί, ναί, νομίζω ὅτι δὲν ἐλησμόνησα τίποτε. Πήγαινε, κόρη μου, καὶ πρόσεξε νὰ μὴ κάμῃς καμμίαν ἀνετησίαν.

Εἶπομεν ἤδη ὅτι ὁ Λαφρεσάνζ ἐκάθητο πρὸ τῆς τραπέζης, ἐφ' ἧς εἰργάζετο συνήθως. Ἀφρημένως ἔλαβεν ἐκ τοῦ συρταρίου, ἐν ᾧ εἶχε κεκλεισμένον τὸ χρυσοῦν φύλλον περιβεβλημένον ἐν ρωσικῷ δέσματι, καὶ ἀσυναισθήτως ἔστρεψε καὶ μετέστρεφεν αὐτὸ ἐν τοῖς δακτύλοις, ὅτε ἀνεφύγη ἡρέμα ἡ θύρα τοῦ δωματίου καὶ ἐπεφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἡ κ. δὲ Γούγκκα.

Ἦτο ὠραιότατη. Ὁ Λαφρεσάνζ ἰδὼν αὐτὴν ἔμεινεν ἀναυδός, μὲ διεσταλμένα τὰ χεῖλη καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῶν ἐλκυστικῶν βλεμμάτων αὐτῆς.

— Βλέπω, εἶπε μετὰ φωνῆς ἡδέας, ὅτι δὲν εἴσθε διόλου περιποιητικός ! Τοιουτοτρόπως ὑποδέχεσθε τοὺς ἐπισκεπτομένους ὑμᾶς ; Οὔτε κάθισμα δὲν μοὶ προσφέρετε !

Ὁ Λαφρεσάνζ ἠγέρθη ἐν σπουδῇ καὶ προσήνεγκεν κάθισμα τῇ νεαρᾷ γυναικὶ ἧτις ἐκάθησεν ἐπιχαρίτως. Ἀφοῦ ἐκάθησεν εἶπε τῷ Λαφρεσάνζ :

— Κλείσατε λοιπὸν τὴν θύραν σὰς παρκαλλῶ, καὶ κλειδώσατέ τιν καλὰ ἐὰν ἤρχετο κανεὶς ὑπὲρ τῆς ἡθελὼν ἐκτεθῆ φρικωδῶς, διότι εἶμι ἀσθενής, πολὺ ἀσθενής, τὸ ἡζεύρουν ὅλοι, καὶ ἔπρεπε νὰ καταβάλω πολὺ θάρρος διὰ νὰ ἔλθω ἐδῶ, ὕστερον ἀπὸ τὴν κόπωσην καὶ ἀδυναμίαν τὰ ὅποια μοὶ ἐπροξένησε τὸ προχθεσινὸν λουτρόν. ... Ἐρχομαι ὁμῶς διὰ νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ σπουδαίων πραγμάτων.

Ὁ Λαφρεσάνζ προσεπάθησε ν' ἀστείευθῆ.

— Πρόκειται περὶ σοβαροῦ τινος ; ὑπέλαβε γελάσας, γέλωτα βεβιασμένον.

— Περὶ σοβαρωτάτου, διότι δὲν γνωρίζω σοβαρώτερα ζητήματα, ἐξ ὧν θὰ εἶπομεν.

Ἀμνηχανῶν ὁ Λαφρεσάνζ ἠγνοεῖ τί ν' ἀποκριθῆ, καὶ ἐπερίμενε.

— Θὰ μοὺ ἀποκριθῆτε εὐκρινῶς, ἐπανέλαβεν ἡ κ. δὲ Γούγκκα, καὶ θὰ μοὺ εἰπῆτε πρὸς ποῖαν ἐκ τῶν δύο μαρκαμεντέ τὸν ἔρωτα, εἰς τὴν ἑσποινίδα δὲ Κερμόρ, ἢ εἰς ἐμέ ;

Ὁ Λαφρεσάνζ ἐταράχθη.

— Ἀλλά, βαρωνίς ! ἀνέκραξε θέλων νὰ εἶπῃ τι ὅπερ δὲν ἤρχετο εἰς τὰ χεῖλη του.

— Ἀφῆτέ τα αὐτὰ τώρα, ἐγὼ ἀγαπῶ νὰ τὰ λέγω καθαρά ! Δὲν θέλετε, ἢ διὰ νὰ εἶπω καλλίτερα δὲν ἠμπορεῖτε νὰ μοὺ ἀποκριθῆτε καὶ θὰ τὸ κάμω ἐγὼ.

Ὁ Λαφρεσάνζ ταραχθεὶς σφόδρα ἀνέκραξεν ἰκετευτικῶς.

— Σὰς ἐξορκίζω ....

— Μὲ ἐξορκίζεται εἰς τί ; νὰ μὴ ὁμιλήσω ; θὰ εἰπῆ λοιπὸν ὅτι γνωρίζετε τί ἔχω νὰ σὰς εἶπω. Αἱ ! ἀγαπητέ μου, ἐγὼ γνωρίζω καλλίτερον ἀπὸ ὑμᾶς τὴν καταστασιν τῆς καρδίας σας. Πρέπει μάλιστα νὰ φανῶ εἰς ἄκρον ἀγαθῆ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὴ μεθ' ὅλα ὅσα ἠδυνήθην νὰ ἀνακαλύψω ἐναντίον σας, δὲν κατώρθωσα ποτὲ νὰ γίνω ἐχθρὰ σας.

Ὁ Λαφρεσάνζ κατενόει ὅτι ἡ θέσις του ἐκινδύνευε ν' ἀποβῆ γελιωδέστατη. Ἐπέζητο ὑπὸ ἐρωτήσεων ὅπως ἀποκριθῆ εἰς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἤθελε ν' ἀποφύγῃ, καὶ ὅτε ἡ βαρωνίς παρετήρησεν ὅτι ἐγένετο εἰς τὸ ἔπακρον σκεπτικὸς καὶ τὸ πνεῦμά του ἦτο ὅλως ἀπησχολημένον, ὅτε δηλαδὴ ἐφθασεν

ἐκεῖ ὅπου εἶχε συμφέρον νὰ τὸν φέρῃ, μετέβαλεν αἴφνης τὸ ἀντικείμενον τοῦ λόγου.

Τὸ μέγα δωμάτιον, ὅπερ κατεῖχεν ὁ Λαφρεσάνζ, ἦτο ἦτο καθ' ὅλοκληρίαν κεκοσμημένον δι' ἐπίπλων τοῦ Λουδοβίκου Π', ἀριστα διατηρουμένων καὶ τὰ ζωηρὰ χρώματα τῶν παραπετασμάτων καὶ τῶν τοιχοχάρτων καθίστων αὐτὸ λίαν φειδρόν.

— Ὁραιότατον εἶνε βλέπω τὸ δωμάτιόν σας, εἶπεν ἡ κυρία δὲ Γούγκκα προσβλέψασα περὶ ἐαυτὴν καὶ θαυμάζουσα τὸ ὠραῖον ἐρυθρὸν χρῶμα ἄνωθεν τῆς θύρας.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἠγέρθη καὶ ἐπλησίαζε πρὸς τὸ γραφεῖον.

— Ἦτοιμάζεσθε νὰ ἐργασθῆτε, εἶπεν, ἀνερευνώσα ἐν μέσῳ τῶν χαρτίων καὶ τῶν ἐφημερίδων, καὶ σὰς ἐνοχλῶ.

— Μὴ τὸ σκέπτεσθε κἂν, ἀπήντησεν ὁ Λαφρεσάνζ.

— Μπᾶ ! εἶπεν, ἀπάσασα τὸ χρυσοῦν φύλλον, ἰδοὺ τὸ εὔρημά σας. Ποῖος λοιπὸν τὸ περιέβαλε εἰς τὸ ρωσικὸν τοῦτο δέσμα ; Σεῖς ἄρα γε ;

— Ὁχι, ὁ Φλαβιανός ἰσχυρίσθη ὅτι τὸ ἄθρομα αὐτὸ ἦτο ἄξιον νὰ τεθῆ ἐντὸς πυξίδος.

— Βίβλια καὶ εἶνε, ἀφοῦ εἶνε κόσμημα, ἀφοῦ εἶνε χρυσός.

Ἡ βαρωνίς, τὸ χρυσοῦν φύλλον κρατῶσα, ἐπλησίασεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον πρὸς τὸ παράθυρον, ὅπερ, ὡς εἶπομεν ἤδη, ἐβλεπεν εἰς τὸν κήπον, πέραν τοῦ ὁποίου, ὀλίγον μακρὰν, ὑπῆρχε πυκνὸς φραγμὸς ἄκων εἰς τὸν παράδεισον. Τὰ νῶτα δὲ πρὸς τὸ παράθυρον στρέφουσα, ἐκράτει εἰς χεῖρας τὸ χρυσοῦν φύλλον, ἀκίνητον, ἐναντι τοῦ ἡλίου.

— Πῶς λάμπει αὐτὸς ὁ χρυσός ! εἶπε, παρατηρήσατε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἡλίου ἐπὶ τοῦ βασιλέως τῶν μετάλλων !

Ἡ μετὰ θαυμασμοῦ αὐτῆ προσοχὴ διήρκασε περίπου ἐπὶ ἑνὶ δευτερόλεπτο, μετὰ ταῦτα ὁ ἔρριψεν ἡ βαρωνίς ἀφρημένη τὸ χρυσοῦν φύλλον ἐπὶ τῆς τραπέζης ὡς τι ἀντικείμενον περὶ ὃ ἀρκούντως ἠσχαλήθη.

— Τώρα, εἶπεν ἐπανακαθήσασα, ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν πρὸ ὀλίγου ὁμιλίαν μας... Σὰς ἀφῆκα νὰ ἡσυχάσετε, καὶ τώρα σὰς παρκαλλῶ νὰ μ' ἀποκριθῆτε, ἂν καὶ ὡς βλέπω ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν σας, δὲν θὰ ἐπιτύχω τίποτε περισσότερον.

Εἶνε ἀληθές ὅτι καὶ πάλιν κατέλαβε τὸν Λαφρεσάνζ ἀμνηχανίς, μεγαλύτερα μάλιστα ἢ πρότερον.

Καὶ δὲν ἠδύνατο μὲν νὰ μὴ ἀνομολογήσῃ καθ' ἑαυτὸν ὅτι τὸ διαβῆμα τῆς γυναικὸς ἦτο ἐνοχοποιητικώτατον, ἀλλ' ἐξ ἄλλου, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης νοημοσύνης καὶ τῆς μετριοφροσύνης αὐτοῦ, δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ ὠραία αὐτῆ γυνὴ ἤρχετο ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου ἐνδοιασμοῦ ἐνώπιόν του.

— Ν' ἀποκριθῶ λοιπὸν ἐγὼ ; εἶπεν ἡ βαρωνίς. Κάμνετε τὸν ἔρωτα εἰς τὴν ἑσποινίδα δὲ Κερμόρ, αὐτὸ εἶνε βεβαϊότατον, ἀλλὰ συνάμα φαίνεσθε ὅτι ἀγαπάτε καὶ ἐμέ... ὦ ! δὲν παραπονοῦμαι διὰ τοῦτο, διότι ἐν ἔχω διόλου διαθέσιν. Τὸ πρᾶγμα μοὶ ἀρέσκει τοιουτοτρόπως, μὴ πρὸς κκοσφανισμόν σας, διὰ τὸν λόγον ὅτι ὅταν δὲν ἔχη κανεὶς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀγαπᾷ, πρέπει ν' ἀρκεσθῆ εἰς ὅ,τι δύναται νὰ ἔχη.

Ἄν καὶ τῇ φορᾷ ταύτῃ θετικώτατα ἐπρόκειτο περὶ τακτικωτάτης ἐρωτικῆς ὁμολογίας, ἐν τούτοις ὁ Λαφρεσάνζ ἐδίσταζεν ἔτι τεταράχμενος τὰ φλογερὰ βλέμματα τῆς ὠραιότατης ταύτης γυναικὸς, τὸν ἐπυρόλου.

— Ναί, ἐπανέλαβε καὶ πάλιν, εἰς τὴν καρδίαν σας, ὄχι εἰς

τὴν κεφαλὴν σας, ἀντιμάχονται δύο ἔρωτες. Ἀγαπάτε τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμόρ μὲ τὴν καρδίαν σας, καὶ ἐμὲ μὲ λατρεύετε μὲ τὴν κεφαλὴν, διὰ τῶν αἰσθήσεων σας ... Μὴ ἐρωτᾶτε, ναί, αὐτὸ εἶνε ... πολλάκις ἔτυχε νὰ μοῦ τὸ εἶπητε καὶ πολλάκις ὁ φίλος σας Φλαβιανὸς Μωροά. Ἐκεῖνος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει διόλου νὰ σας ἀγαπῶ! ... διότι σας ἀγαπῶ, καὶ δὲν μὲ συγχωρεῖ διόλου διὰ τοῦτο. Ναί, σας ἀγαπῶ, διὰτὶ νὰ σας τὸ κρύψω, αὐτὸ θὰ ἦτο ἀνάξιον μεταξύ μας ... Πιστεύσατέ με, θίγω πολὺ κρίσιμον στιγμὴν τοῦ βίου μου! ... Εἶμαι βεβαία ὅτι ὀλίγαι γυναῖκες ἐκλακώθησαν περισσότερον καὶ ἐλατρεύθησαν περισσότερον ἀπὸ ἐμέ, καὶ ἐγὼ — καὶ αὐτὸ ὑπῆρξε δυστύχημα ὅλου τοῦ βίου μου — ποτὲ δὲν ἠγάπησα κανένα!

Καὶ ἔλεγε ἀλήθειαν ἡ βαρωνίς, διότι οὐδέποτε ἔρωσ ἐλικρινῆς καὶ πραγματικῶς ἔθιξε τὴν καρδίαν της. Ἀπηχθάνετο τοῦτον ἢ γυνὴ αὐτῆ, ἣτις ἦτο καθ' ὅλα πλασμένη διὰ τὸν ἔρωτα! Εἶπομεν δὲ ὅτι τῇ φορᾷ ταύτῃ ἀληθὲς ἐρωτικὸν πάθος προσέβαλεν αὐτήν. Ἡ βαρωνίς ἠγάπα ... ἡ βαρωνίς ἐλάτρευε τὸν Λέοντα Λαφρεσάνζ!

Οὗτος ἐπεθύμει νὰ τῇ ὁμιλήσῃ καὶ νὰ τῇ ἀποκριθῇ, ἀλλ' αἱ λέξεις ἐσταμάτων εἰς τὸν λάρυγγά του.

— ὦ! ἐπανελάθε καὶ πάλιν, γνωρίζω τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον μὲ περιμένει. Κατόπιν ἀπὸ ἐμὲ θὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμόρ, τότε δὲ ἐγὼ θὰ χύσω δάκρυα, τὴν ἀνάμνησίν σας φυλάττουσα, ἀφοῦ καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν τὸ μόνον ἀπολειπόμενον ἡμῖν ἀγαθὸν εἶνε ὅτι ἐκλάυσαμεν ὀλίγον!

Ἀντίστασις εἰς παρομοίαν σειρῆνα ἀπέβαιεν ἀδύνατος Ὁ Λαφρεσάνζ ἐλησμόνησε τὰ πάντα, τὸ λογικὸν του ἐταράσσετο· διὸ ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα μὴ ποσῶς ἴδῃ τὴν λυπηρὰν σκιάν τῆς Βέρθας δὲ Κερμόρ παρεντεθεῖσαν μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἐριέττας δὲ Γούγκα.

*
*

Εἰς τὸ παράθυρον εἰσέδουν δύο ἄνδρες διὰ τῶν λοχμῶν καὶ τῶν βάτων. Ὁ πρῶτος αὐτῶν ἦν ὁ Γότλιβ Θούρνερ, φέρων ἐπ' ὤμου μικρὸν τετραγώνον ἐκ ξύλου δρυὸς ἀμαυροῦ κιβώτιον.

Τὸ κιβώτιον τοῦτο θὰ ἦτο ἀρκετὰ βαρὺ, διότι ὁ Γότλιβ ἂν καὶ ἦτο εὐρωστότατος, ἀπέμασσε τὸν ἰδρῶτα ὅστις περιέριξε τὸ μέτωπον αὐτοῦ.

Τὸν δὲ δευτέρον, ὅστις παρηκολούθει αὐτόν, μόλις εἶδμεν κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς Εἰρήνης ἐν τῷ φωτογραφεῖῳ τοῦ Μερτάν.

Ἦν οὗτος ὁ Φράντς Μύλλερ, φέρων συνεπτυγμένον ὑπὸ τὸν βραχίονα τρίποδα, προσωρισμένον νὰ ὑποβαστάσῃ ἀντικείμενόν τι, περιπλέον δὲ διὰ ζωστήρος μέγα κιβώτιον, ἐρειδόμενον ἐπὶ τῶν πλευρῶν αὐτοῦ, ὅπερ κατὰ τὸν δρόμον του παρῆγεν ἀνησυχητικὸν κρότον σιδηρῶν ἀντικειμένων.

Ὁ Γότλιβ καὶ ὁ Φράντς προεχώρουν ἀνὰ μέσον τοῦ δάσους, χωρὶς ν' ἀνταλλάξωσι λέξιν, ἐπειγόμενοι νὰ ἐξέλθωσιν ὡς τάχος τοῦ παραδείσου, ἐνθα ἠδύναντο κατὰ πάσαν στιγμὴν νὰ συναντηθῶσιν ὑπὸ τινος φύλακος.

Μετὰ μακρὸν δρόμον, ἔφθασαν εἰς μικρὰν θύραν, δι' ἧς εἶδμεν ἤδη ἐξελθούσαν πρό τινων ἡμερῶν τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα καὶ τὴν Γερτρούδην. Ὁ προπορευόμενος Γότλιβ ἠτοιμάζετο νὰ εἰσαγάγῃ τὴν κλεῖδα εἰς τὸ κλεῖθρον, ὅτε ἔστη αἴφνης, καὶ προσηλώσας τὸ οὖς, ἔνευσε πρὸς τὸν Φράντς Μύλλερ, ἵνα δια-

τάξῃ αὐτόν νὰ μὴ προχωρήσῃ ἐπανελθὼν δὲ ἀκροποθητὶ πρὸς αὐτόν, ἐψιθύρισε εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ:

— Κἄποιος εἶνε εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ τοίχου.

Ἀμφότεροι δὲ τότε μετὰ πολλῆς προφυλάξεως ἐπανεῆλθον εἰς τὴν θύραν καὶ ἤκουσαν εὐκρινῶς λαθραῖον βῆμα, ὅπερ ἐπηγαίνον ἤρχετο.

Ἀνέμενε τις ἐν τῇ θύρᾳ, τίς ὅμως; Τοῦτο ἦν ἄγνωστον, καὶ ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐξακριβωθῇ ἵνα γνωρίζωσι τί θὰ πράξωσιν. Ὅθεν θέσας ὁ Γότλιβ χαμαὶ τὸ κιβώτιον, ἀνεροικήθη ἀθροῦτως ἐπὶ δρυὸς ὑψηλοτέρας τοῦ τοίχου καὶ τῆς παρακειμένης πεδιάδος, καὶ εἶδε τότε μελανέιμονα γυναῖκα, ἣτις ἐπηγαίνον ἤρχετο πρὸ τῆς θύρας τοῦ παραδείσου.

Ἦν προφανῶς ἡ παράφρων ἐκείνη, ἣν τῷ ὑπέδειξε ὁ Θεόδωρος Μενδώ, καὶ περὶ ἧς ὄφειλε, τῇ διαταγῇ τῆς βαρωνίδος, νὰ λάβῃ τὰς ἀκριβεστάτας πληροφορίες.

Τί ἤρχετο νὰ κάμῃ ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ ἡ γυνὴ αὕτη; τίνα ἀνέμενε; ἢ μᾶλλον τίνα κατεσκόπευε; καθόσον ἴστατο ἐνίοτε πρὸ τῆς θύρας καὶ ἤκουστο ἢ καὶ ἐζήτηε νὰ παρατηρήσῃ ἀπὸ τῆς ὀπῆς τοῦ κλεῖθρου.

Ἐπὶ τέλους ὡς δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ σκεφθῶσιν ἵνα διέλθωσι διὰ τῆς θύρας ἐφ' ὅσον αὕτη ἴστατο ἐκεῖ παραφυλάττουσα, ἐξ ἄλλου δὲ ὁ Γότλιβ ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ὑλακὴν κυνὸς προερχομένην ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ παραδείσου, εἰς νεῦμα τοῦ Γότλιβ ὁ Φράντς Μύλλερ ἐξεκίνησεν, ὁ πρῶτος ἦρεν ἐπ' ὤμων αὐθις τὸ κιβώτιον, καὶ ἀμφότεροι κατήλθον τὴν κλιτὸν πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ Ράγκου ποταμοῦ· ὅτε δ' ἔφθασαν ὀλίγον μακρὰν, ἐνθα ὁ τοῖχος τοῦ παραδείσου ἐσηματίζε γωνίαν, ὁ Γότλιβ ἀνήγειρεν εἰς τοὺς στιβαροὺς αὐτοῦ βραχίονας τὸν Φράντς Μύλλερ, καὶ ὕψωσεν αὐτόν μέχρι κορυφῆς τινος κλυδατίδων, ἣν ἤρπασε καὶ δι' ἧς ἠδυνήθη νὰ διασκελίσῃ τὸν τοῖχον. Ὁ Γότλιβ τῷ ἔδωκε τότε τ' ἀντικείμενα, ἅτινα ἐκόμιζον, ἦτοι τὰ κιβώτια καὶ τὸν τρίποδα, ἀνῆλθε καὶ αὐτὸς τὸν τοῖχον, εἶτα δὲ ἀφοῦ κατεβίβασε τὰ κιβώτια καὶ τὸν τρίποδα, κατέβησεν διὰ τοῦ αὐτοῦ μέσου καὶ αὐτοί, χωρὶς νὰ τοὺς ἴδῃ τις, τῆς παράφρονος φυλακτοῦσης ἀκόμη ὀπισθεν τῆς θύρας.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἔφθασαν τρέχοντες εἰς τὸ χωρίον Βριανταί, ἐνθα ὁ Φράντς Μύλλερ ἐμίσθωσε πενιχρὸν δωμάτιον ὅπως ἐπιδοθῇ ἐν ἀνέσει εἰς τὴν ἐργασίαν του. Πρὸς ἀποδόθησιν δὲ πάσης ὑπονοίας, ἣτις οὐδὲ κἂν ὑπῆρχεν, ἐξ ὑπερβολικῆς προφυλάξεως ὁ Φράντς Μύλλερ ἐζήτησε φιάλην ρακῆς καὶ ποτήρια, καὶ ἀφοῦ ἡ κομίσασα αὐτὰ ὑπηρετρία κατέβη, ἐκλείσθησαν κλειδῶσαντες δις τὴν θύραν, καὶ ὁ φωτογράφος ἐξήγαγεν ἀπὸ τοῦ κιβωτίου τὸ πλαίσιον.

— Λοιπόν, ἠρώτησεν ὁ Γότλιβ, πιστεύετε ὅτι ἐπετύχετε; Ὁ Φράντς ἐζήτησεν ἤδη τὴν πλάκα.

— Δὲν ἤξεύρω καλά, ἀπεκρίθη, φοβοῦμαι μήπως ἡ βαρωνίς ἐκινήθη, φοβοῦμαι προσέτι μήπως ὁ ἥλιος ἔλαμπεν ὑπερβολικῶς ἐπὶ τοῦ μεταλλίνου φύλλου καὶ ἔκαμην ἀντανάκλασεις. Ἐπὶ τέλους βλέπετε ὅτι παρατηρῶ, φοβοῦμαι μήπως ἡ βαρωνίς ἐκράτησεν ἐπὶ πολὺ τὰ ἄκρα τῆς πλακῆς, μήπως ἀφῆκαν σκιάν...

— Ἄ! πολλοὺς φόβους, βλέπω, ἔχετε! εἶπεν ὁ Γότλιβ.

— Ναί, καὶ φοβοῦμαι πολὺ.

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐσηματίσε διὰ μεγάλου μέλανος πέ-

πλου εἶδος σκοτεινοῦ θαλάμου, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀρνητικοῦ προτυπώματος ἔλαβε θετικόν.

— Μπᾶ! εἶπε φιλοσοφικῶς ὁ Γότλιβ Θουρνερ, θὰ ξαναρχίσωμεν ἐὰν δὲν ἐπιτύχετε. . . Αὐτὸ πολὺ δύσκολον πρᾶγμα δὲν εἶνε καὶ ἐπὶ τέλους ἡ οἰκία δὲν ἐπιτηρεῖται πολὺ. . . ἐκτὸς τῆς τρελλῆς. τὴν ὁποίαν ἀπαντήσαμεν ἔξω, κανεὶς ἄλλος μᾶς ἀνησύχησεν.

— "Ω! ἀνταπήντησεν ὁ Φράντς Μύλλερ, λέγετε ὅτι θέλετε, ἐγὼ ἔχω ἓνα ἄλλο νὰ κάμω διὰ νὰ τρέχω παντοσε εἰς τοὺς σιδηροδρόμους! Πολὺ εὐχάριστον πρᾶγμα, ὡς βλέπετε!

— "Α! πρέπει νὰ ἴδωμεν τὸ τέλος τοῦ τέλους, καὶ τὰς ἀμειβάς τὰς ὁποίας μᾶς ὑπεσχέθησαν. . . ἐγὼ προτιμῶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐργάτου ἀντὶ τοῦ δεσμώτου, καὶ θὰ εὐγνωμονῶ πάντοτε εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θὰ μοῦ δώσουν τὴν ἐλευθερίαν μου.

Μόλις ἐτελείωσε τὴν φράσιν του, καὶ ὁ Φράντς Μύλλερ ἐπρόφερε μεγάλην ὕβριν.

— "Ἦμουν βέβαιος! ἀνέκραξε, τὸ δοκίμιον δὲν ἐπέτυχεν, ἔχει ὅπην εἰς τὸ μέσον καὶ προσβολὴν τοῦ ἡλίου, περιπλέον τὰ ἴχνη τοῦ μεγάλου δακτύλου εἰς τὰ δεξιά. Ἐγὼ ὅμως ἀπορῶ τί πρᾶγμα εἶνε αὐτὸ τὸ ἐγγράφον, καὶ διατὶ ἐπιμένει τόσον ἡ βαρωνίς νὰ τὸ ἔχη.

— Αὐτὸ τὸ ἠξεύρει ἐκείνη καὶ ὄχι ἡμεῖς, ἀνταπήντησεν ἀξιωματικῶς ὁ Γότλιβ. Θὰ μοῦ δώσετε ἓνα ἢ δύο ἀποτυπώματα, καὶ ἔπειτα θὰ σπάσετε τὸ φωτογραφικὸν δοκίμιον ἐμπρὸς μου, αὐτὴν τὴν διαταγὴν ἔχω.

Μετὰ δύο ὥρας ὁ Γότλιβ ἀπῆρχετο τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Βριανταί, ὁπόθεν ἀπῆλθε καὶ ὁ Φράντς Μύλλερ, καὶ ἔλαβεν αὐθις τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἄνευ κωλύματος, καθόσον ἡ μὲν παράφρων εἶχεν ἐγκαταλίπει τὴν σκοπιὰν αὐτῆς πρὸ τῆς μικρᾶς θύρας, ἡ δὲ ὁδὸς ἦτο ἐλευθερά, ὥστε ἡ γυμναστικὴ ἀπέβη περιττὴ εἰς τὸν ἀρχαῖον δεσμώτην τοῦ Σπανδάου, ἵνα εἰσέλθῃ τὴν φορὰν ταύτην εἰς τὸν παράδεισον τῆς Λάνδ-Κουρτ, ὅπου περὶ τὴν οὐσίαν τοῦ ἡλίου μετέβαινε νὰ τὸν εὔρῃ ἡ Γερτρούδη.

Δὲν θὰ παρακολουθήσωμεν ποσῶς τοὺς δύο γερμανοὺς ἐραστάς, λέγομεν δὲ μόνον ὅτι μετὰ τὴν ἐσπερίδα, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ βαρωνίς ἀπεσύρετο εἰς τὸ δωμάτιόν της, διότι μετὰ κόπου, ὡς διεβεβαίου, παρεκάθησεν εἰς τὸ βραδῦναν ὀλίγον δεῖπνον τῶν ἐκ τῆς ἐκδρομῆς ἐπανελθόντων ξένων της, ἡ Γερτρούδη τῇ ἐνεχείρισεν ἐν περικαλύμματι τὰ δύο φωτογραφικὰ δοκίμια, ἅτινα τῇ ἐπέτρελλον ὑπὸ τοῦ Γότλιβ.

— "Ω! θὰ ξαναρχίσωμεν πάλιν, εἶπε μετ' ὀργῆς, ἀλλὰ τὸ μέσον εἶνε καλὸν καὶ εὐχρηστον καὶ ὁ Λέων Λαφρεσάνζ δὲν ἔχει νὰ μοῦ ἀρνηθῇ τίποτε.

Ἡ ἐσπέρα τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐν Λάνδ-Κουρτ ἦτο θλιθερὰ καὶ δυσάρεστος. Ἡ δεσποινὶς δὲ Κερμὸρ μάτην κατέβλεπε πᾶσαν προσπάθειαν ἵνα φαιδρῶνῃ τοὺς ξένους αὐτῆς, διότι τὸ πρόσωπόν της ἐξέφραζε μεγάλην κατῆφειαν. Ἐπιστρέφουσα εἰς Λάνδ-Κουρτ ἔλαβε φοβερὸν κατὰ τῆς καρδίας κτύπημα. Τὸ πρῶτον αὐτῆς βλέμμα ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Λαφρεσάνζ, προχωρῶντος εἰς προϋπάντησιν αὐτῆς, ὁ δὲ νέος ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς. Διὰ τί ἄρα γε; Ἐκ τούναντίου, ἡ κ. δὲ Γούγκα ἐφάνη θελκτικωτάτη καὶ λαμπροτάτη ἐπεδαψίλευεν εἰς τὴν Βέρθαν φιλοφρονήσεις καὶ πᾶσαν περιποίησιν, ἡ δὲ νεανὶς τό-

σον καλῶς ἠσθάνετο τὸ ὑπὸ τὰ ρόδα ἐκείνα κεκρυμμένον κέντρον, ὥστε δὲν ἠδυνήθη πρὸς στιγμὴν νὰ συγκρατήσῃ πλέον ἐαυτῆς, καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ἡ ἀτυχῆς κόρη ἐδικαιολογεῖτο λέγουσα :

— Μὲ συγχωρεῖτε! εἶμαι κουρασμένη, νευρική!

Ὁ Φλαβιανός, ἐκ τῆς θέσεως ὅπου εὕρισκετο παρετήρει τὴν σκηνὴν ταύτην.

— Ἀτυχῆς κόρη, πόσον ἡ τύχη εἶνε ἄδικος, ἐψιθύρισε. Τί ἔκαμεν ἄρα γε διὰ νὰ ὑποφέρῃ τόσον σκληρῶς! Καὶ αὐτὴ ἡ ἀναθεματισμένη ἡ βαρωνίς πιστεύετε τάχα ὅτι αἰσθάνεται εὐχάριστην καὶ ὅτι θριαμβεῖ! Ἀτυχῆ Λέον, ἡ κατὰ κτησις αὐτῆ θὰ σοῦ στοιχίσῃ πολὺ, ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει θὰ βεβαιωθῶ αὐτὸ τὸ ἐσπέρας ἐὰν ἔχῃς ἀκόμη τὸ χρυσὸν φύλλον, ἢ ἐὰν σοῦ τὸ ἀφήρσαν.

Τὴν μελαγχολίαν ταύτην διέκοπτεν ὀλίγον ὁ θεῖος Φιλῆμων, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον πορευόμενος καὶ ἐπαναλαμβάνων.

— Πόσον εἴμεθα ψυχροὶ . . . ὁ καθεὶς ἐννοεῖ ὅτι ἡ φωνὴ τῆς Ἐλθίρας εἶνε πιεσμένη. Ἄ! ἡ ζωὴ ἄνευ ἀρμονίας εἶνε τίποτε, εἶνε μελαγχολικὴ!

Πάντες ἀπεχωρίσθησαν ἐνωρίς, ἐκαστοῦ σπεύδοντος ν' ἀπομονωθῇ.

Τὸν Λαφρεσάνζ, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο μόνος ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, ἠκολούθησεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ὁ Φλαβιανός. Καὶ θὰ ἦτο μὲν πολὺ εὐχάριστος ἄνευ τῆς συντροφίας τοῦ φίλου του, ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος δὲν τῷ ἐζήτηε ἄδειαν, ἠναγκάσθη νὰ στέρξῃ τὴν παρούσιαν του.

— Μπᾶ! ὑπέλαβεν ὁ Φλαβιανός, εἰσερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Λαφρεσάνζ, αἰσθανομικὴ γυναικείαν ὄσμην, εἶνε δὲ καταπληκτικὴ ἡ ἰσχυρὰ ὄσμη μερικῶν ἀρωμάτων.

Ὁ Λαφρεσάνζ προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσεν. Ἀποφυγὴ πάσης ἀποκρίσεως ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἦτο τὸ μόνον μέσον τοῦ νὰ καταδικασθῇ ὁ Μωροῦ εἰς σιωπὴν.

— Νυστάζεις; εἶπεν ἐπὶ τέλους οὗτος εἰς τὸν φίλον του.

— Ναί, τὸ ὁμολογῶ, ἀπεκρίθη, εἶμαι κουρασμένος ἀπὸ τὴν ἐργασίαν.

— Καὶ πλησιάζει νὰ τελειώσῃ τὸ ἄρθρον σου;

— Ἐπροχώρησα ἀρκετὰ καὶ πιστεύω ὅτι θὰ τὸ ἔχω τελειωμένον αὔριον τὸ πρωῖ. δὲν θὰ μὲ παρακαλέσῃς νὰ σοῦ τὸ ἀναγνώσω.

— Δὲν θὰ ἔχω αὐτὴν τὴν σκληρότητα, τοσοῦτῳ μάλλον, ὅσῳ ἔχεις μεγάλην ἀνάγκην νὰ κοιμηθῇς.

Τὸ χρυσὸν φύλλον ἐκείτο ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὁ δὲ Φλαβιανός ἔλαβεν αὐτό.

— Μοὶ τὸ δανείζεις; . . . τὰ χρειάζομαι διὰ νὰ κάμω ἀκόμη μίαν σύγκρισιν.

— Αἶ! πᾶρε ὅτι θέλεις, ἀνταπήντησεν ὁ Λαφρεσάνζ, ἀλλ' ἄφες με νὰ κοιμηθῶ.

— Καλὰ, θὰ φύγω, σοῦ λέγω ὅμως προηγουμένως ὅτι θ' ἀπουσιάσω αὔριον διὰ 48 ἢ 72 ὥρας.

— Ἄ! καὶ ἡμπορῶ νὰ σε ἐρωτήσω χωρὶς νὰ φανῶ ἐνχορηγικὸς ποῦ πηγαίνεις;

— Μάλιστα, διατὶ ὄχι! Πηγαίνω εἰς Παρισίους.

— Εἰς Παρισίους! διατὶ εἰς Παρισίους; Σὺ ἀποστρέφουσαι τοὺς Παρισίους, καὶ μόλις περὶ τὰ τέλη Νοεμβρίου ἤθελες νὰ ἐπιστρέψῃς. Εἶχες μεγάλην ἐπιθυμίαν διὰ τὴν ἐξοχὴν

— Τὴν ἔχω ἀκόμη.

— Ἀλλὰ τί πηγαίνεις λοιπὸν νὰ κάμῃς εἰς Παρισίους;

— Νὰ ἀποκριθῶ εἰς τὴν ἀνάκρισιν ἐκείνην, ἀνταπήντησε μετὰ σπουδαίας ἀταραξίας ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ, ὀφείλω δὲ νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι ἔλαβα ἐπιστολὴν τοῦ συμβολαιογράφου μου...

Ὁ Φλαβιανὸς ἐπρόφερε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις μετ' ἐμφάσεως.

— Ὅστις ἀπαιτεῖ ἐπείγοντως τὴν παρουσίαν μου.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἀνεκάλυψε, καθόσον ὁ συμβολαιογράφος τοῦ Μωροῦ τῷ ἐφαίνετο ὡς τι φαντασιώδες καὶ μυθώδες ὄν.

— Καὶ διὰ τοῦτο σὲ καληνυκτίζω... ὕπνον ἐλαφρόν...

Αἱ τρεῖς ἡμέραι, ἅς ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ διῆλθεν ἐν Παρισίοις, ἔληξαν ἄνευ ἐπισοδείου ἐν Λανὸ - Κούρτ. Ὁ εἰς ἐπετήρει τὸν ἄλλον.

Ὁ Λαφρεσάνζ κατελήθη ὑπὸ αἰφνηδίου κλίσεως πρὸς τὸ κυνήγιον, καὶ μελονότι εἰ ὅλης τῆς ἡμέρας περιεφέρετο εἰς τὸ δάσος καὶ ἀνὰ μέσον τῶν θάμνων, μηδὲν ἀποφέρων θήραμα καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπιστρέφων μὲ κενὰς χεῖρας, ἐν τούτοις ἡ τυχαία αὕτη κυνηγεσία τῷ ἐχρησίμευεν ὅπως ἐβλήθη τὰς ὥρας του καὶ ἀνεύρη τὴν μοναξίαν.

Ἐνόει τὸ λίαν σφαλερὸν τῆς θέσεώς του, ἥκιστα δ' ἐπετύγγανε τὸ διπλοῦν πρόσωπον, ὅπερ ἦτο καταδεδικασμένος νὰ παίζῃ.

Μελονότι δὲ δὲν εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀποσπάσῃ ἐκυτὸν ἀπὸ τὸ κράτος, ὅπερ ἐξήσκει ἐπὶ τῶν αἰσθήσεών του καὶ αὐτοῦ ἡ κυρία δὲ Γούγκα, ἐν τούτοις ἡ καρδιάτου ἀνῆκεν εἰς τὴν Βέρθαν δὲ Κερμόρ.

Ἐν συντομίᾳ, ὁ Φλαβιανὸς προσεήτευσε καλῶς. Ὁ Λαφρεσάνζ, ἐνῶν κατελύπει αὐτήν, ἀπεργαζόμενος τὴν δυστυχίαν τῆς, ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ γίνηται δυστυχής. Τοῦτο ἀντελήφθη ὁ φίλος αὐτοῦ ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ του.

— Βλέπεις, τῷ εἶπεν ὁ Μωροῦ, παρασκευάζεις διὰ τὸν ἐκυτὸν σου κακὰς ἡμέρας, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις, εἶνε ἀκόμη κύριός Πληρόνομεν εἰς τὸν ἔρωτα τὰς ἡδονάς, τὰς ὁποίας μὲς παρέχει. Βλέπεις εἶνε στίγος αὐτό.

— Ἐλα, ἄδειάζέ μου τὴν γωνιά, ἀνέκραξεν ὁ Λαφρεσάνζ.

— Πηγαίνω.

Ταῦτοχρόνως δὲ ἐθήκε παλιν ἐπὶ τοῦ γραφείου τὸ χρυσαῦν φύλλον, κεκλεισμένον ἐν τῷ ρωσικῷ ὀφθαλμῷ.

— Ἐλυσε τὸ πρόβλημά σου;

Ὁ Φλαβιανὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, καταγίνεμαι ἐπιμόνως... εἶνε μωρόν... σοὶ ἐπαναλαμβάνω ἔτι ἅπαξ, ὅτι εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἔχω τὴν κλεῖδα, καὶ δὲν δύναμαι μολαπαῦτα νὰ ἐξηγήσω τὴν ἱεράν ταύτην πλάκα, ἐκτὸς πλέον ἐὰν ἀνήκωσι τὰ γράμματα εἰς γλῶσσαν τῶν ἀγρίων τοῦ Καναδά.

Ὁ Λαφρεσάνζ διῆλθε κακὴν νύκτα. Συνησθάνετο ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ διαμείνῃ ἐπὶ πολὺ ἐν τῷ οἴκῳ τῆς δεσποινίδος δὲ Κερμόρ, ἐν τῷ περιωρισμένῳ ἐκείνῳ χώρῳ ἐπεβλέπετο μεγάλως, καὶ ἦτο ὑποβεβλημένος εἰς συνεχῆ κατασκοπίαν, περιπλέον δὲ ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἦτο ἀπαιτητικὴ, ἐναλλάξ δὲ φαινόμενη περιπαθὴς καὶ βιαία, ἐλάμβανε βαθμηδὸν ἐξουσίαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐφοβεῖτο μεγάλως, ὡσάκτις σπανιώτατα εὐρίσκειτο ἐν ἡμερίᾳ πνεύματος.

Ἠτοιμάζετο δὲ νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀναχώρησίν του, ὅτε ἀ-

πρόσπτον γεγονός ἀνέβηκε τὴν ἀπόφασίν του. Κατὰ τὸ γέφυμα τῆς ἐπιούσης προσῆλθεν ὁ θεῖος Φιλῆμων φαειρότατος.

— Ἠξέυρετε, εἶπε πρὸς τοὺς συνδαιτυμόνας, ὅτι ἡ Ἐλθίρα εὔρε τὸν τόνον καὶ ἀνέκτησε τὴν φωνὴν τῆς; ὦ! ἐγνώριζα καλὰ ὅτι ἡ ἔκλειψις αὐτῆ θὰ ἦτο παροδική· ἀλλ' ἀδιόφορον δὲν ἤμπορῶ νὰ μὴ χαρῶ τώρα, καθ' ὅσον δὲν ἤξεύρομεν πλέον πῶς νὰ περάσωμεν τὰς ἐσπέρας μας.

Ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ ἐπίστευεν εἰς ὅσα ἔλεγε.

Τῇ ἐσπέρᾳ ἐν τῷ περιπτέρῳ ἐδέησε κατ' ἀνάγκην νὰ θιζῶσι τοῦτο, ἐν ἄλλαις λέξεσι, νὰ διέλθωσιν ἐν μουσικῇ συναναστροφῇ.

Εὐρίσκοντο δὲ πάντες, ἐν πρώτοις ἤρχισαν ὁ Λαφρεσάνζ, ὁ Θεόδωρος Μενδὼ καὶ αὐτὴ ἡ Βέρθα, ἦν ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ ὑπεχρέωσε νὰ καθήσῃ πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου.

— Ἀγαπητῆ μου φίλη, ἔλεγε, θ' ἀκούσετε μουσικὸν τεμάχιον, τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε δὲν γνωρίζετε, μουσούργημα τὸ ὁποῖον ἡ Ἐλθίρα ψάλλει, ὅταν ἔχη μεγάλην διάθεσιν. Σὰς συνιστῶ ὅπως ἰδιαιτέρως τὸ μουσικὸν αὐτὸ τεμάχιον, τὸ ὁποῖον, βαρωνίς!... ἀγαπητῆ βαρωνίς... ἐλάτε νὰ τὸ ἀκούσετε.

Ἡ κ. δὲ Γούγκα ἠδύνατο πραγματικῶς νὰ μὴ ἀκούῃ τὸ προοίμιον τοῦ θεῖου Φιλῆμονος περιγράφειν προηγουμένως τὴν θέσιν τοῦ περιπτέρου. Ἡ οἰκοδομὴ αὕτη μετὰ τετραμήνων τοίχων ἤγριζεν ἐξ ἐνός πρὸς τὸν παραδείσον· δύο τῶν μεγάλων παραθύρων αὐτῆς ἔβλεπον ἐπὶ ὁδοῦ ἀφ' ἧς ἐχωρίζοντο διὰ τάφρου ἀνυπερβλήτου, ἡ δὲ βαρωνίς ἠρείδετο ἐπὶ τοῦ δρυφάκτου ἐνός τῶν μεγάλων τούτων παραθύρων, καὶ βεβυθισμένη εἰς τὰς ζοφεράς αὐτῆς σκέψεις, ἐφαίνετο ὅτι περιεσπᾶτο ὑπὸ μεγάλῃς σκέψεως.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο αἴθριος, ἀπὸ τοῦ μυγῶ τῶν δασῶν ἐξεπέμπετο ἡ ἠδεῖα ὀσμὴ τῆς μελίαις, ἡ περιχάμπτουσα τὸν παράδεισον ὁδὸς ἦτο μονήρης, καὶ ἡ κ. δὲ Γούγκα διέμενε προσήλουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς ἐπιχρύσου ἐκείνης ταινίας, ἧς τὸ χρῶμα παρήλλασεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς μαυρίζουσης γῆς, καὶ τῆς σκιᾶς τοῦ μεγάλου δάσους.

Ἀλλ' ὁ περιεσπασμὸς οὗτος τοῦ κυριωτέρου ἀκροατοῦ δὲν ἤρρεσκεν εἰς τὸν θεῖον Φιλῆμονα, ὅστις ἐπικνέλαβε πρὸς τὴν προσκεκλημένην του μετὰ μείζονος ἢ πρότερον ἐπιμονῆς.

— Ἐλάτε ἐδῶ, βαρωνίς, σὰς ἰκετεύω, θὰ ἀκούσετε ἐν βασιλικὸν τεμάχιον.

— Ἀλλ' εἶμαι πολὺ καλὰ ἐδῶ, ἀγαπητῆ μου κύριε Σιωδνῆ, ἀπεκρίθη ἡ κ. δὲ Γούγκα μετὰ τόνου ὅστις δὲν ἐπεδέχετο πλέον ἐπιμονὴν καὶ παράκλησιν, εἶμαι πολὺ καλὰ ἐδῶ διὰ νὰ ἀκούω καὶ δὲν θὰ χάσω οὔτε ἓνα τόνον. Δὲν θὰ σὰς ἀποκρύψω ὅτι ἀπόψε εἶμαι ὀλίγον στενοχωρημένη, καὶ ἔχω μεγάλην ἀνάγκην ἀέρος.

Ὁ Φιλῆμων κατεβλακασφῆμησε τὴν στενοχωρίαν τῆς βαρωνίδος.

— Ἐπιμένω, εἶπε δυσηρηστημένως πως, διότι δὲν θὰ ἰδῆτε τὰ κινήματα — δὲν θὰ κάμῃς κινήματα, Ἐλθίρα!

Εἶτα ὁ θεῖος Φιλῆμων μεταβλῶν τόνον φωνῆς καὶ ὀμιλῶν ὡς θεατρῶνης ἐνευσε διὰ τῆς χειρὸς πρὸς τὴν Βέρθαν ν' ἀρχίσῃ κρούουσα τὸ κλειδοκυμβάλον, καὶ εἶπεν ἠρέμα:

— Τὸν Πειρατῆν.

Καὶ ἡ θεῖα Ἐλθίρα ἔψαλεν, ἡ μᾶλλον ἀπήγγειλε τραχέως τὰς ἐξῆς στροφάς:

Ὁ οὐρανὸς σκοτιζεται, ἡ θάλασσα σθαδάζει,
ροχθεὶ τὸ κύμα, μαίεται, ἐπὶ σκοπέλων θραύεται,
ὁ λάρος ἐν τῷ κύματι λουόμενος φωνάζει
« Ἡ τροικιμία ! ! τρέξατε ! τοὺς βράχους καταλάβετε ! »

Ἐγὼ ζητῶ τὰ θύματα

ὅταν μαστίξη κεραυνὸς τὰ νέφη καὶ τὰ κύματα.

Δὸς στέγας τοῖς πλουσίοις,

ὁ Πειρατὴς εὐφραίνεται οἰκῶν ἐν ἐρειπίοις.

— Δὲν εἶνε ὠραῖον, μεγαλοπρεπὲς καὶ ὑψηλὸν τὸ ἄσμα
αὐτό ; ἀνέκραξεν ἐνθουσιωδῶς ὁ θεὸς Φιλήμων.

Οἱ θεαταὶ δὲν ἐδείχθησαν φειδωλοὶ χειροκροτημάτων, μόνον
δὲ τὰ τῆς βαρωνίδος ὑπῆρξαν ἀσθενῆ. Ἐγερθεῖσα ἐκ τῆς
θέσεώς της ἔφθασεν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ἐξώστου, ἐρειδόμενη
ἐπὶ τῶν παραστάδων τοῦ παραθύρου, ὁ φόβος δὲ ὄν ἀπαξ
ἤσθάνθη ἐπὶ τῆς παραλίας κατέλαβε καὶ πάλιν αὐτήν. Ἦτο
βεβιαία, εἶχεν ἰδεῖ μέλαιναν μορφήν εἰσχωροῦσαν διὰ τῆς λω-
ριδος τῆς γῆς, καὶ ἐκ τῆς σκιάς ἐκείνης δὲν ἠδύνατο ν' ἀπο-
σπάσῃ τὰ βλέμματα. Ἦθελε νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἔμενε προσηλω-
μένη εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἐκεῖνο δὲ τὸ ὅποιον ἠδυνήθη μόνον
νὰ πράξῃ ἦτο νὰ φθάσῃ διὰ προσπαθειῶν ὑπερνηθρώπων μέ-
χρι τῆς γωνίας τῆς κιγκλίδος, καὶ νὰ ἐρεισθῇ ἐπὶ τοῦ σιδη-
ροῦ τοῦ παραθύρου ἐρείσματος.

— Δευτέρᾳ στροφῇ, εἶπεν ὁ θεὸς Φιλήμων.

Οἱ πλούσιοι ὑπνῶ τρουσὶν ἐπὶ στρωμνῆς παχείας
τοὺς χαύνοισ ἀς κοιμίζουσιν αἱ τρυφεὶς καὶ τὰ χρῆματα
τὴν ὀκνηρίαν ὄνειρα ναρκῶσιν εὐτυχίας.

Ἐγὼ ποθῶ τὸν κλύδωνα, τὸν ῥόχθον καὶ τὰ κύματα.

Ζητῶ βορᾶν καὶ θύματα.

ὅταν μαστίξη κεραυνὸς τὰ νέφη καὶ τὰ κύματα.

Δὸς στέγας τοῖς πλουσίοις,

ὁ Πειρατὴς ἀστέγαστος οἰκεῖ ἐν ἐρειπίοις.

Τὴν στροφήν ταύτην διεδέχθησαν νέα χειροκροτήματα. Τὸ
ἀποτέλεσμα ἦτο φοβερόν· ἡ θεία Ἐλβίρα ἐξέφραξε καλλίστα
τοὺς μυκηθμούς τῆς καταιγίδος, καὶ τὸν θόρυβον τῶν ἐξη-
γριωμένων κυμάτων οὐ μόνον δ' ἀνέυρε τὸν τόνον, ἀλλὰ καὶ
προσέθηκε νέους, ἀγνώστους τῶς.

Τῇ φερέᾳ ταύτῃ, ἡ κ. δὲ Γούγκα δὲν μετεκινήθη ποσῶς.
Ἦ σκιά προὐχώρει ἡρέμα, χωροῦσα εὐθὺ πρὸς τὸ φωτιζόμε-
νον ἄνοιγμα τοῦ παραθύρου τοῦ περιπτέρου, ἡ δὲ κ. δὲ Γούγ-
κα, παρὰ πᾶσαν προσπάθειαν, ἀέμενε προσηλωμένη εἰς τὴν
θέσιν αὐτῆς. Ὁ θεὸς Φιλήμων δὲν ἔστρεψε πρὸς αὐτὴν τὸν
λόγον, δυσηρεστημένος ἐκ τῆς σιωπῆς καὶ τῆς ἀκινήσιας της,
διὸ μετὰ τόνου, μαρτυροῦντος ἔτι μᾶλλον τὴν δυσάρεσκειάν
του, εἶπε τὰ ἐξῆς, συνοδεύων αὐτὰ μετὰ θερυβώδους ποδοκρο-
τήματος ἐπὶ τοῦ δαπέδου,

— Τρίτῃ στροφῇ . . . εἶνε ἡ ὠραϊοτάτη.

Ἐλθε εἰς τὰς ἀγκάλας μου, Ἐλεονώρα φίλη μου,
ὡς δαίμων ἢ ὡς ἄγγελος, μεῖθια κοιμωμένη,
τὰ χεῖλη σου τὰ ῥόδινα ἀς τέρπωσι τὰ χεῖλη μου. . .
ἐν ὄσφ νύξ τοὺς ἔρωτας θερμαίνει καὶ εὐφραίνει. . .

Ζητῶ κατόπιν θύματα.

ὅταν ραβδίξη κεραυνὸς τὰ νέφη καὶ τὰ κύματα.

Δὸς στέγην τοῖς πλουσίοις,

ὁ Πειρατὴς ἀστέγαστος οἰκεῖ ἐν ἐρειπίοις.

Ἡ μέλαινα μορφή διαβάσα τὴν σκοτεινὴν ζώνην εἰσήρ-
χето νῦν εἰς τὸ φωτεινὸν μέρος, μετ' ὀλίγον δὲ κατὰ τὰ μετὰ
τὴν τρίτην στροφήν χειροκροτήματα ἔφθασεν εἰς τὸν τοῖχον
παρὰ τὴν ἀφρον.

Ἦν δὲ πράγματι ἡ παράφρων, ἡ ἐχθρὰ τῆς κ. δὲ Γούγκα,

ὡς εἶχεν ἐννοήσει ἡ βαρωνίς, ὅτε ἡ μορφή ἐκείνη εὐρίσκειτο
ἀκόμη μακρὰν. Αἱ δύο γυναῖκες μακρόθεν εἰς τὴν λάμπην τῆς
σελήνης προσέβλεψαν ἀλλήλας, τὰ δὲ λάμποντα αὐτῶν βλέμ-
ματα διασταυρώθησαν εἰς δύο ξίφη.

Ἡ βαρωνίς ἠθέλησε νὰ ἀντιπαλαίσῃ, ἀλλὰ καὶ πάλιν
ἠττήθη, κρατουμένη δὲ διὰ τῶν χειρῶν ἀπὸ τοῦ σιδηροῦ ἐρεί-
σματος τῆς κιγκλίδος, τὴν δὲ κεφαλὴν ἔχουσα ἀνεστραμ-
μένην, ἔντρομος δὲ καὶ ὑπὸ ἀγωνιῶν κατατρυχομένη, ἔβαλε
σπαραχτικὴν κραυγὴν. Ὁ Λαφρεσάνζ ἔσπευσεν εἰς βοήθειάν
της ἀποσπάσας αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου.

— Ἐκεῖ, ἐκεῖ, εἶπε πεπνιγμένη τῇ φωνῇ, δεικνύουσα διὰ
τῶν δακτύλων τὴν ὁδόν.

Καὶ παντὲς οἱ ξένοι τοῦ περιπτέρου ἔσπευσαν πρὸς αὐτήν,
ἠγρυμμένου τοῦ Φλαβιανοῦ Μωροά, οὐδὲν ὅμως ἠδυνήθησαν νὰ
διακρίνωσιν, ἐκτὸς τῆς μονήρους ἐκείνης λωριδος τῆς γῆς.

Ἡ παράφρων ἐγένετο ἄφαντος.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα κατέπεσεν ὀλίγον ἀπωτέρω ἐπὶ ἀνα-
κλιντροῦ, περιεστοίχισαν δὲ αὐτὴν ἡ Βέρθα καὶ ἡ θεία Ἐλ-
βίρα καὶ τῇ ἐπεδαψίλευον πᾶσαν περιποίησιν, ἐνῶ οἱ ἄνδρες
τρέχοντες ἐξήρχοντο τοῦ περιπτέρου ἵν' ἀνακαλύψωσι τὴν αι-
τιάν τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου τρόμου.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα συνήρχετο, προσπαθεῖσα ν' ἀστειευθῇ
ἐπὶ τῇ ἀδυναμίᾳ καὶ τῷ τρόμῳ της, ἀλλ' ὁ γέλως αὐτῆς ἦτο
ἐπίπλαστος καὶ ἀπέληξεν εἰς νευρικά δάκρυα.

Τί εἶδε, καὶ αὐτὴ ἐπακριβῶς ἠγνόει. Εἶδε φαντασιώδεις καὶ
πελώριον σχῆμα, μεγεθυνόμενον ἀναμφιβόλως ὑπὸ τῆς ἀντα-
νακλάσεως τοῦ σεληνιαίου φωτός, ἡ δὲ βαρωνίς ἐφραντάζετο
εἰδὸς τι μυθώδους ὄντος.

Μόνος ὁ θεὸς Φιλήμων δὲν ἐπίστευεν εἰς τὸ συμβᾶν ἐκεῖνο,
τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν ταραχὴν τῆς βαρωνίδος ἀποδίδων εἰς
τὰ κερκυνοβόλα ἀποτελέσματα τῆς φωνῆς τῆς Ἐλβίρας καὶ
τῆς μελωδίας τοῦ « Πειρατοῦ ».

— Δὲν γνωρίζου, ἐπανελάμβανε, πόσον δύναται νὰ ἐπι-
δράσῃ ἡ ἁρμονία εἰς τοὺς νευρικοὺς !

Ὁ Λαφρεσάνζ, ὁ Φλαβιανὸς καὶ ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ἔπα-
νήρχοντο πνευστιῶντες, χωρὶς οὐδὲν ν' ἀνακαλύψωσιν ἐν ταῖς
πέριξ, ἄτινα παντοιοτρόπως διηρεύνησαν.

Ἡ παράφρων εἶχε διαφύγει, γενομένη ἄφαντος. Ἐπειδὴ
δὲ κατόπιν ταιαύτης ταραχῆς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ γείνη
λόγος περὶ μουσικῆς, ἕκαστος ἔφθασεν εἰς τὸ κατάλυμά του.
Ὁ Θεόδωρος Μενδῶ διαβαίνων τὴν χλοηφόρον ἀπόστασιν
κατὰ τὴν εἰς τὸ μέγαρον ἐπιστροφήν ἔτεινε τὸν βραχίονα εἰς
τὴν βαρωνίδα, ἥτις μετὰ σπουδῆς ἐδράξατο αὐτοῦ.

— Αὐτὴ εἶνε πάλιν, αἰ ; ἐψιθύρισεν ὁ Θεόδωρος.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ βαρωνίς κατανεύσασα.

Ἡ βαρωνίς ἐπανελοῦσα εἰς τὸ οἶκμά της, εὗρε τὴν Γερ-
τρούδην κοιμωμένην ἐπὶ ἔδρας, ἀφύπνισε δὲ αὐτὴν ἀποτόμως.
Ἡ Γερμανίς ἀνετινάχθη τρίβουσα τοὺς ὀφθαλμούς, διέστει-
λεν ὅμως αὐτοὺς μεγάλως, ἰδοῦσα τὸ τεταραγμένον πρόσω-
πον τῆς κυρίας της.

— Ἐξ ἄπαντος κἄτι δυσάρεστον συνέβη εἰς τὴν κυρίαν,
ἀνέκραξεν, ἡ κυρία ἔγινε ἄν τὸ κερί, ἔκλαυσε !

— Ναί, ἀνέκραξεν ἡ κυρία δὲ Γούγκα, κατεχομένη ὑπὸ
λύσσης καὶ διαρρηγνύουσα τὸ τρίχαπτον τοῦ μανδηλίου της·
ναί, ἔκλαυσα ! . . . ἐνώπιόν των ! . . . ἐνώπιον ὄλων ! . . .

Ἄ ! σοῦ ὀρκίζομαι, ὅτι τὰ δάκρυα αὐτὰ θὰ πληρωθοῦν ἀκρι-

θά, τὰ δάκρυα αὐτὰ πληρόνεται ἐν αἵματηρῶν δακρύων !

Εἶτα μεταβλαβούσα τόνον φωνῆς ἠρώτησεν αἴφνης,

— Εἶδες τὸν Γότλιβ σήμερον ;

Ἡ Γερτρούδη ἠρυθρίασεν ἐλαφρῶς, ὡς μομφὴν δὲ τὴν ἐρώτησιν ὑπολαβούσα,

— Ἄλλα, κυρία, ἐψέλλισεν, ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι ἡ κυρία μου ἐπέτρεψε...

— Σιώπα, ἀνόητη, ἀνέκραζεν ἡ βαρωνίς, ὑπερχίρουσα ὅτι εὐρισκὲ τινα καθ' οὗ νὰ ἐξαίμεσθαι τὴν λύσσαν τῆς, σὲ ἐρωτῶ ἐὰν εἶδες τὸν Γότλιβ . . . "ὦ ! τί δυστύχημα ! ὅλοι σας δὲν εἴσθε παρὰ κτήνη, καὶ ὑπηρετοῦμαι ἀπὸ κτήνη ἔπρεπε ν' ἀφήσω ἐγὼ τὸν Γότλιβ σου, τὸν μεθύστακα, νὰ σαπίσῃ καὶ νὰ σκάσῃ μέσα εἰς τὰς φιλικὰς τοῦ Σπανδαίου !

Ἡ Γερτρούδη ἔμεινεν ἀνυδὸς, διότι ἐτρόμαξεν αὐτὴν ἡ κυρία τῆς, ἣν οὐδέποτε εἶδεν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει.

— Θὰ ὁμιλήσῃς ἐπὶ τέλους ! ὑπέλαβεν ἡ κ. δὲ Γούγκα, λαβούσα τὴν Γερμανίδα ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ ἐκτινάσσουσα αὐτὴν διὰ νευρικῆς χειρός, εἶδες τὸν Γότλιβ σου σήμερον ;

— Ναί, κυρία, ἀπεκρίθη τέλος πάντων ἡ Γερτρούδη κλαίουσα καὶ αὐτῆ.

— Καὶ τί σοῦ εἶπε ;

— Εἶπεν, ὅτι ἡ κυρία θὰ ἔχῃ νεωτέρως εἰδήσεις μετὰ δύο ἡμέρας...

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας βηματίζουσα ἐν τῷ δωματίῳ τῆς μετὰ στενοχωρίας.

— Νὰ περιμένω δύο ἡμέρας ! εἶνε πολὺ ! ἐψιθύρισε.

Στραφεῖσα δὲ πρὸς τὴν Γερμανίδα,

— Πήγαινε, θὰ κοιμηθῶ μόνη· αὔριον τὸ πρῶν κατὰ τὰ χαράγματα θὰ σοῦ δώσω τὰς διαταγὰς μου· πήγαινε.

Ἡ Γερτρούδη ἐπωφελήθη μετὰ σπουδῆς τῆς δεθείσης ἀδείας.

— Εἶνε κακὴ ὅμως, εἶπε γογγύζουσα ἡ Γερμανίς ἄς μὲ σπρώχνῃ ὅσον θέλει, ἀλλ' ἄς μὴ ἐγγίσῃ τὸν Γότλιβ, διότι ἐκείνος ὁ ὁποῖος θὰ ἐγγίσῃ τὸν Γότλιβ !... Ἄλλα τί ἔπαθεν ἄρα γε διὰ νὰ θυμώσῃ τὸσον ; Μήπως τὴν ἀπατᾷ ὁ νέος Γάλλος ; Ἄ ! εἶνε πολὺ ἐρωτευμένος μὲ τὴν δεσποινίδα, ἀλλ' ὅταν ἡ κυρία ἔχῃ κανένα εἰς τὸν νοῦν, δυσκόλως τῆς φεύγει.

Οὕτω δὲ μονολογοῦσα ἡ Γερτρούδη ἐξεδύετο, ἀπογυμνώσασα δὲ τὸν λευκὸν αὐτῆς βραχίονα, εἶδεν ὅτι οἱ μῦς αὐτῆς ἔφερον ἐρυθρὰ ἴχνη τῶν ὀνύχων τῆς βαρωνίδος.

— Ἐξ ἅπαντος θὰ μελανιάσουν αὐτὰ αὔριον, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Γερτρούδη, θὰ τὸ εἰπῶ εἰς τὸν Γότλιβ.

Ἡ κ. δὲ Γούγκα κατακλιθεῖσα ἐντὸς τῆς μεγάλης αὐτῆς κλίνης, περιστρεφομένη δὲ καὶ μάτην ζητοῦσα νὰ κοιμηθῆ ἐξηκολούθει ζωηρότατα νὰ μονολογῇ :

— Τί θέλει ἀπὸ ἐμὲ αὐτὴ ἡ γυνὴ ; ἐπαγελαμβάνει. Φανερόν ὅτι θέλει τὴν ζωὴν μου... Ὡστε ἡ πρώτη προσβολὴ δὲν ἦτο ἄσκοπος πράξις παράφρονος γυναικὸς ἢ ὁποῖα ἐπετέθη ἐναντίον μου ὡς λύσσαλέος κύων ἐπιπίπτει κατὰ τοῦ πρώτου τυχόντος. Ποία εἶνε ὅμως ; Ὁ ἄλλος — καὶ ἐρίγησε τὴν λέξιν αὐτὴν προσφέρουσα — ὁ ἄλλος ποτὲ δὲν μου ὁμίλησε περὶ ἐγκαταλειμμένης ! Ἄλλ' οἱ ἄνδρες δὲν ὁμολογοῦσι ποτὲ παρόμοιον πρᾶγμα.

Ἐπὶ μικρὸν ἡ βαρωνίς ἐξήτασε τὰ καθ' ἑαυτὴν χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ, εἶτα δ' ἐπανέλαβε :

— Καὶ αὐτὸς ὁ Γότλιβ, ὁ ὁποῖος δὲν ἤξεύρει ἀκόμη τίποτε...

Νὰ μὴ νομίζῃ ἄρα γε ὅτι ἐνήργησα ν' ἀποσυλκιωθῆ διὰ νὰ διέρχεται ἐρωτικῶς τὰς ὥρας τοῦ μὲ τὴν Γερτρούδη του ! Ἄς συλλογισθῆ καλὰ, ἄλλως θὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ μὲ ἐμέ. Μωρὰ, ἀνόητος καὶ δειλὴ 'ποῦ εἶμαι, ὑπῆγα νὰ κλαύσω, νὰ στενοχωρηθῶ, νὰ φοβηθῶ ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς γελοίους ! Καὶ αὐτὸς ὁ Μωρὰ πῶς μὲ παρετήρει ! Πῶς μὲ κατασκοπεύει, πῶς ζητεῖ νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστικόν μου καὶ πῶς ἐπὶ τέλους νὰ τὸ ἐνοήσῃ ὅλον ἢ μέρος ἐὰν δὲν προσέξω. Ἄλλ' ἐγὼ εἶμαι μόνη καὶ δὲν μὲ βοηθεῖ ! Μὴ τυχόν ὁ πρίγκηψ νομίζει ὅτι εἶμαι ἱκανὴ νὰ πράξω τὰ πάντα ; Ἐπρεπε νὰ μου δώσῃ κανένα βοηθόν, αὐτὸς δὲ ὁ διάβολος ὁ Ὅθων Χέγκελ, ὁ ὁποῖος εἶνε φοβερός, ἔπρεπε νὰ μ' ἀπαλλάξῃ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Φλαβιανόν. Μία σπαθιά θὰ τὰ ἐτελείωνεν ἄλλ, καὶ θὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τοῦ γράψω δύο λέξεις ἐν αὐτό.

Καὶ ἐπήδησεν ἀμέσως τῆς κλίνης, διότι αἱ τεταραγμέναι ὑπὸ τῆς νευρικῆς ταραχῆς ἰδέαι τῆς μετέπιπτον εἰς ἕτερον ἀντικείμενον.

Ἦνοιξε συρτάριον, τὸ ὁποῖον εἶχε κλειδωμένον, καὶ ἔλαβε τὰ ἀποτυχόντα δοκίμια τοῦ χρυσοῦ φύλλου, ἀπερ τῆ ἔστειλεν ὁ Γότλιβ.

— Αἶ, εἶπε λαβούσα τὰ περιττὰ χαρτιά, ἐρρίφθη ὁ κύβος . . . ἤλπίζον ν' ἀνακαλύψω θησαυρόν, ἐὰν ὑπάρχει θησαυρός, καὶ νὰ τὸν φυλάξω ἐν ἐμέ ! ἀλλὰ αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, ἔχω ἀνάγκην βοηθῶν, διότι τὸ ἔργον εἶνε βαρὺ. Πρέπει ὅμως νὰ σπεύσω, διότι ἄλλως εἶνε βέβαιον ὅτι θ' ἀφήσω ἐδῶ τὰ ὅσα... Ὡς πρὸς τὸν ἄλλον ! Τόσον χειρότερα ἐν αὐτόν, ἀφοῦ εὐρέθη εἰς τὸν ὄρονον μου, τόσον χειρότερα ἐν αὐτόν, ἀφοῦ μὲ προσβάλει θὰ παίζωμεν, θὰ μεταχειρισθῶμεν τὰ ἔσχατα μέσα.

ΣΤ'.

Πρόπουσα Φιλανθρωπία.

Ἀνάγκη ν' ἀναδράμωμεν τρεῖς ἡμέρας πρότερον καὶ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν καλύβην τοῦ Βρικνταί, ἣν κατόικουν ὁ ἀλιεὺς Ἀλαῖν Βλοχίικος, ἡ σύζυγος αὐτοῦ Ἰθόνη καὶ ἡ Μαγδαληνὴ Βεγκλέρ.

Αὕτη ἀπὸ τῆς ἀπαισίας ἐν τῷ φρουρίῳ τῆς Βάρδης σκηπῆς προσεβλήθη ὑπὸ ἰσχυροῦ πυρετοῦ, ἡ δὲ Ἰθόνη καὶ ὁ Ἀλαῖν ἦσαν καταφοβισμένοι ἐκ τούτου.

— Γιὰ σκέψου λιγάκι, ἔλεγεν ἡ χωρική, ἐὰν μὰς ἐγίνετο καμμία ἀγωγή, καὶ ἤρχετο ὀπίσω μὲ κανένα δικηγόρον ἢ γυναικᾶ ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν ἠθέλησε νὰ πνίξῃ, τί θὰ ἔκανα τὸ κορίτσι ; Πολὺ πιθανόν θὰ τὸ ἐκλείαν εἰς καμμίαν φυλακὴν, ὅπου ἐξἅπαντος θ' ἀπέθαινε, διότι τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι εἶνε ὡς τὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ, δὲν ἔχουν ἀνάγκην παρὰ ἀπὸ ὀλίγον νερόν, ἀπὸ ὀλίγον κερχί καὶ ἀπὸ ὀλίγον ἧλιο.

Ὁ Ἀλαῖν ταῦτα συλλογιζόμενος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, εἰπὼν πρὸς τὴν σύζυγόν του :

— Θὰ ἐγίνετο καὶ κακὴ μέσα εἰς τὴν φυλακὴν.

Ἡ Ἰθόνη ἠγανάκτησε, καὶ :

— Κακὴ ! κακὴ ; σὺ γίνεσαι τώρα κακός, τῷ εἶπεν.

Εἶτα ἡ ἀγαθὴ γυνὴ προσέθηκεν :

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Ἐφθάσαμεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸν σιδηρόδρομον, καί, ἰδέτε, μοναδική τύχη! μόνος ὅπως ἤμην ἐντὸς τοῦ ὄχηματός, ἡδυνάμην νὰ κοιμηθῶ ὡς σουλτάνος, καὶ ὅμως δὲν κατώρθωσα νὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ἡσθάνομην φοβεράν θλίψιν ἐν τῇ καρδίᾳ μου, σκεπτόμενος ὅτι εἶχον κάμει τὸ ταξιδίον ἐκεῖνο ἐν καιρῷ νυκτός, καὶ ὅτι δὲν εἶχον ἰδῆ τίποτε, καὶ ὅτι δὲν ἡδυνάμην νὰ ἀπολαύσω τὸ θέαμα, ὅπερ παρείχε μακρόθεν ἡ Γρανάδα! Καὶ ἤρχοντο εἰς τὴν μνήμην μου εἰς γλυκεῖς στίχοι τοῦ Μαρτίνου δέλλα Ρόζα:

«Ὡ ἀγαπημένη μου πατρίς! Σὲ ἐπαναβλέπω ἐπὶ τέλους! Ἐπαναβλέπω τὸ ὄραϊόν σου ἔδαφος, τοὺς φαιδρούς καὶ γονίμους ἀγρούς σου, τὸν λαμπρόν σου ἥλιον, τὸν ἤσυχον οὐρανόν σου!

»Ὡ ναί! Βλέπω τὴν περιώνυμον Γρανάδαν ἐκτεινομένην ἐπὶ τῆς πεδιάδος, ἀπὸ τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου λόφου, τοὺς πύργους τῆς, ἀνυψωμένους ἐν τῷ μέσῳ τῶν αἰωνίως πρασίνων κήπων, τοὺς κρυσταλλώδεις ποταμούς τῆς φιλοῦντας τὰ τεῖχη τῆς, τὰ ὑπερήφανα βουνά τῆς περικυκλοῦντα τὰς κοιλιάδας τῆς, καὶ τὴν Σειράν Νεβάδαν στέφουσαν τοὺς μακρυνούς ὄριζοντας!

»Ὡ! ἡ ἐνθύμησίς σου μὲ ἠκολούθει πανταχοῦ, Γρανάδα! ἐτάραττε τὰς τέρψεις μου, τὴν ἡσυχίαν μου, τὴν δόξαν μου, καὶ μοῦ ἐπέιξε τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν! Ἐπὶ τῶν παγωμένων ὄχθων τοῦ Σηκουάνα καὶ τοῦ Ταμῆσεως, ἐνθυμούμην τὰς φαιδράς ὄχθας τοῦ Δάρρου καὶ τοῦ Ξενίλου καὶ ἀνεστέναζον! συχνὰ δέ, ἐνῷ ἐτόνιζον εὐθυμον ἄσμα, ὁ πόνος μου ἠῤῥαυε καὶ τὰ δάκρυα ἀκράτητα ἐπνίγον τὴν φωνὴν μου!

»Ματαίως ὁ τερπνὸς Ἄρνος μοῦ προσέφερε τὰς ἀνθοστεφεῖς ὄχθας του, ἄσυλον τῶν ἐρώτων καὶ τῆς εἰρήνης. Ἡ πεδιάς, ἡ ποτιζομένη ὑπὸ τοῦ ἡσυχίου Ξενίλου, — ἔλεγον, — εἶνε περισσότερον ἀνθισμένη! Ἡ δικιμονὴ ἐν τῇ ὄραϊξ Γρανάδα εἶνε προσφιλεστέρη! — Καὶ ἐψιθυρίζον τὰς λέξεις ταύτας μὲ φωνὴν ἀπέλιπδα καὶ ἐνθυμούμενος τὸν οἶκον τῶν γονέων μου, ἤγειρον μελαγχολικούς πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμούς μου.

»Ποία εἶνε ἡ μαγεία σου, ἡ ἀφατος γοητεία σου, ὦ πατρίς, ὦ γλυκὺ ὄνομα, τὸ ὅποιον εἶπαι τόσον προσφιλὲς εἰς ἡμᾶς! Ὁ μαῦρος Ἀφρικανὸς μακρὰν ἀπὸ τὴν ἔρημον ἤτις τὸν ἐγέννησε, κυττάζει μὲ ἀλγεινὴν ἀγανάκτησιν τοὺς θαλάσρους ἀγρούς. Ὁ ἀγροῖκος Λάπων, μακρὰν τοῦ πατρίου ἔδαφους, ποθεῖ τὰς αἰωνίας νύκτας καὶ τὸν αἰώνιον πάγον. Καὶ ἐγώ, ἐγὼ ὅστις εἶχον τὴν ἀγαθὴν τύχην νὰ γεννηθῶ καὶ νὰ μεγαλώσω εἰς τοὺς εὐτυχεῖς σου κόλπους, εὐλογηθέντας παρὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν δώρων, ἐγώ, μακρὰν σου, ἦτο δυνατόν νὰ σὲ λησμονήσω, Γρανάδα!»

Ἐφθάσα εἰς Γρανάδαν, ἦτο βαθὺ σκότος, δὲν εἶδα οὔτε τὴν κατατομὴν μιᾶς οἰκίας. Μετέβην δι' ἐνὸς λεωφορείου εἰς τι ξενοδοχεῖον, ὅπου ἐδέησε νὰ ἀναμείνω ἐπὶ μίαν ὥραν μέχρις ὅτου ἐτοιμασθῇ ἡ κλίνη μου καὶ ἐπὶ τέλους, ὀλίγον πρὸ τῶν τριῶν ὥρῶν τῆς πρωίας, κατώρθωθῃ νὰ ἀναπαυθῇ ἡ κεφαλή μου ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου. Ἀλλὰ τὰ ἀτυχήματά μου δὲν εἶχον τελειώσει. Ὅταν ἤρχιζον νὰ ἀποκοιμώμαι, ἤκουσα εἰς τὸ παρακείμενον ὀματίον δυσδιάκριτον ψιθυρισμὸν καὶ ἀκόλουθως μίαν φωνὴν ἀνδρικήν λέγουσαν εὐκρινῶς: — Ὡ τί ποδαράκι! Ὁ ἐχὼν σπλαγγνα ἀνθρώπινα, ἄς κρίνη! Τὸ προσκεφαλαίον ἦτο ὀλίγον ξυλωμένον, ἐτραβήξα ὀλίγον μάλ-
λιον, ἐφράξα τὰ ὦτά μου καὶ ἀναπολῶν εἰς τὴν μνήμην μου

τὰς συμφορὰς τοῦ ταξιδίου μου, ἐκοιμήθην τὸν ὕπνον τῶν ἀπληλπισμένων.

Τὴν πρωίαν ἐξῆλθον ἐνωρίς καὶ περιεπάτησα ἀνά τὰς ὁδοὺς τῆς Γρανάδας ἀναμένων νὰ ἔλθῃ ἡ καταλληλὸς ὥρα διὰ νὰ ἐπισκεφθῶ νέον τινὰ γραναδίνον, τὸν ὅποιον εἶχον γνωρίσει ἐν Μαδρίτῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φερδινάνδου Γουέρα, ὀνόματι Γογγόραν, υἱὸν ἐπιφανοῦς τινος ἀρχιεπισκόπου καὶ ἀπόγονον τοῦ ἐκ Κορδούθης περιφήμου ποιητοῦ Λουδοβίκου Γογγόρα.

Τὸ μέρος τῆς πόλεως, ὅπερ εἶδα κατὰ πᾶς ὀλίγας ἐκείνας ὥρας δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς προσδοκίας μου.

Ἐφρόνον ὅτι θὰ εὐρισκόν μυστηριώδεις ὀρυκτικούς καὶ λευκοὺς οἰκίσκους ὅπως ἐν Κορδούθῃ καὶ Σεβίλλῃ. Ἀπεναντίας εὗρον μεγάλας πλατείας, μερικὰς ὁδοὺς εὐθείας καὶ τὰς λοιπὰς σκολιὰς καὶ στενάς, ἀλλὰ ἐχούσας ἐκατέρωθεν ὑψηλὰς οἰκίας, μὲ ζωγραφίαν ψευδῶν ἀναγλύφων, μὲ ἐρωτιδεῖς καὶ στεφάνους καὶ ἄλλα πολύχρωμα κοσμημᾶτα, ἄνευ τῆς ἀνατολικῆς ἐκείνης ὄψεως τῶν ἄλλων πόλεων τῆς Ἀνδαλουσίας.

Τὸ κατώτερον μέρος τῆς Γρανάδας εἶνε σχεδὸν ὀλόκληρον κτισμένον μὲ τὴν κανονικότητα τῶν νεωτέρων πόλεων. Διερχόμενος διὰ τῶν ὁδῶν ἐκείνων, κατελήφθην ὑπὸ ἀγανακτήσεως, καὶ βεβαίως θὰ ἐπαρουσίαζον εἰς τὸν κ. Γογγόραν προσώπον σκυθρωπόν, ἐὰν κατὰ τύχην, ἐνῷ περιεπλανώμην ἐδῶ κ' ἐκεῖ, δὲν εὐρισκόμεν εἰς τὴν περίφημον Ἀλαμέδαν, ἣτις φημιζέται ὅτι εἶνε ὁ ὀραϊότερος περίπατος τοῦ κόσμου καὶ ἣτις μὲ ἀντήμειψεν ἑκατονταπλασίως διὰ τὴν μισητὴν κανονικότητα τῶν ὁδῶν αἵτινες ἄγουσιν εἰς αὐτήν.

Ἡ Ἀλαμέδα εἶνε μία μακρὰ δενδροστοιχία, τόσον ἐκτάκτου πλάτους, ὥστε νὰ ἤμποροῦν πενήτηκοντα ἀμαξαὶ νὰ βαδίσουν κατὰ μέτωπον, ἐκατέρωθεν δὲ αὐτῆς ὑπάρχουν ἄλλαι δενδροστοιχίαι μικρότεραι. Τὰ δένδρα σχηματίζουσι εἰς μέγα ὕψος ἕνα ἀπέραντον πράσινον θόλον, τόσον πυκνόν, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ οὔτε μία ἀκτίς ἡλίου.

Εἰς τὰ δύο ἄκρα τῆς μεσαίας δενδροστοιχίας ὑπάρχουν δύο κολοσσαῖαι κρήναι, αἵτινες ἐξαικοντίζουσι ἀφθονὸν ὕδωρ, ἐν εἶδει λεπτοτάτης βροχῆς. Τὰς δενδροστοιχίας διασχίζουσι κρυσταλλώδη ρυάκια, ἐν τῷ μέσῳ ὑπάρχει κήπος πλήρης ρόδων, μύρτων, ἰασμῶν καὶ πιδάκων, ἀπὸ τὸ ἐν μέρος ρεεῖ ὁ ποταμὸς Ξενίλος, ἐν τῷ μέσῳ δύο ὄχθων, κεκαλυμμένων ὑπὸ δασῶν δάσους, μακρὰν φαίνονται τὰ χιονοσκεπῆ ὄρη, ἐπὶ τῶν ὁποίων διαγράφονται αἱ φανταστικαὶ κόμραι τῶν μεμαχουμένων φονικῶν, πανταχοῦ δὲ ζωηρὰ, πυκνὴ καὶ πλουσία πρασιναῖα, διὰ μέσου τῆς ἵπποιας διακρίνει τις ἐδῶ κ' ἐκεῖ λωρίδα τινὰ ἐκ τοῦ μαγευτικοῦ ἐκείνου σαρπειρίνου οὐρανοῦ.

Ἐπιστρέφων ἐκ τῆς Σαλαμέδας, συνήντησα μέγα ἀριθμὸν χωρικῶν, οἵτινες ἐξήρχοντο τῆς πόλεως, εἴτε ἀνὰ δύο, εἴτε καθ' ἑμίλιον, μὲ τὰς γυναῖκάς των καὶ μὲ τὰ τέκνα των, ἄδοντες καὶ χαριεντιζόμενοι.

Ἡ ἐνδυμασία των δὲν μοῦ ἐφάνη διάφορος ἐκείνης τῶν χωρικῶν τῆ Κορδούθης καὶ τῆς Σεβίλλης. Εἶχον πῖλον ἐκ βελουδοῦ, τινὲς μὲν μὲ γύρον πολὺ πλατύν, ἄλλοι δὲ μὲ γύρον ὑψηλόν καὶ κημπύλον, ἐπενδύτην βραχύν, κατεσκευασμένον ἐκ λωρίδων ἐριούχου, διαφόρου χρωματισμοῦ, ζώνην ἐρυθρὰν ἢ κυανῆν, περισκελίδα στένην καὶ κομβωμένην καθ' ὅλον τὸ μήκος τῶν μηρῶν καὶ ζεύγος περικνημίδων ἐκ δέρματος ἀνικτοῦ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους, ὥστε νὰ φαίνωνται αἱ κνήμαι. Αἱ γυναικες ἐνδύονται ὅπως καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐπαρχίας καὶ δὲν ὑπάρχει ἀξιοσημειωτὸς τις διαφορὰ οὔτε εἰς τὰ πρόσωπα.

— Σοῦ εἶμαι εὐγνώμων ! ἐκράυγασεν ὁ Λέων, λαμβάνων τὰς χεῖρας τοῦ μέλλοντος πενθεροῦ του.

— Ἀγαπάτε λοιπὸν πολὺ τὴν κόρην μου ;

— Ἐξ ὅλης καρδίας, κύριε.

— Καὶ ἐλπίζετε ὅτι θὰ ἐπιτύχη ἡ ἐπιχειρήσείς σας ;

— Εἶμαι βέβαιος.

— Τί ἐργασίαν κάμνετε τώρα ;

— Τίποτε...

— Ἐν τούτοις ἔχετε θέσιν, μοῦ τὸ εἶπατε πολλακι.

— Ναί, κύριε, εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν.

— Πόσα κερδίζετε κατὰ μῆνα ;

— Ἐκατὸν δεκατρία φράγκα καὶ ἑβδομήκοντα πέντε λεπτά.

— Εἶνε ὀλίγα.

— Σκοπεύω νὰ παραιτηθῶ.

— Προσέξατε ! δὲν θὰ κερδίζετε ἴσως τόσα διὰ τῶν γνώσεών σας.

— Ἀπατάσθε, κύριε. Ζῶμεν εὐτυχῶς εἰς αἰῶνα, κατὰ τὸν ὅποιον ἡ ἐργασία ἀνταμείβεται.

— Ἐν τούτοις μέχρι τοῦδε κερδίζετε κατὰ μῆνα μόνον ἑκατὸν δεκατρία φράγκα καὶ ἑβδομήκοντα πέντε λεπτά.

— Μέχρι τοῦδε δὲν εἶχον ἀκόμη ἀγαπήσει καὶ τὸ μικρὸν αὐτὸ κέρδος ἦτο ἀρκέτον.

— Γνωρίζετε πολλὰ πράγματα, ἐπανελάθε μετὰ θαυμασμοῦ ὁ κ. Λεβρὲν, ὅστις οὐδὲν ἄλλο ἐκτὸς τῆς γλώσσης του ἔμαθε, καὶ ἐγνώριζε μόνον ὅτι τῷ ἐχρειάζετο, ἵνα πωλῆ ὑφάσματα καὶ κερδίῃ εἴκοσι πέντε ἢ τριάκοντα τοῖς ἑκατόν.

— Ναί, γνωρίζω πολλὰ πράγματα.

— Τὴν Ἀγγλικὴν τὴν ὀμιλεῖτε ;

— Ἀπταιστῶς.

— Τὴν Γερμανικὴν ;

— Ὅπως τὴν Γαλλικὴν ;

— Τὴν Ἰταλικὴν ;

— Τὴν παίζω εἰς τὰ δάκτυλα.

— Τὴν Ἰσπανικὴν ;

— Θαυμάσια.

— Τὴν Λατινικὴν, τὴν Ἑλληνικὴν ;

— Κατὰ βάθος. Γνωρίζω μάλιστα καὶ τὴν Ἀραβικὴν.

— Τὴν ὠραίαν αὐτὴν γλῶσσαν ! εἶπεν ἡ Ἰουλιὰ. Ἐὰν τὴν ἐγνορίζετε σεῖς, πατέρα, θὰ εἶσθε πολὺ εὐχαριστημένοι.

— Πῶς, κύριε, διαβάσετε τὰ ἐπιμήκη αὐτὰ γράμματα τὰ συνεστραμμένα, ὅπως ὁ φιθὲς ;

— Ἐκ τοῦ προχείρου.

— Ζωγραφίζετε ;

— Καλλίστα. Γνωρίζω ἐπίσης ὀλίγον ἀπὸ ἀρχιτεκτονικὴν, εἶμαι ἐμπειρότατος εἰς τὴν χημείαν, γνωρίζω τὴν παγκόσμιον ἱστορίαν, τὴν φυσικὴν ἱστορίαν, ἐξασκῶ δὲ συνάμα καὶ τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα μου. Καὶ ἀμφιβάλλετε, ὅτι ἐξ ὅλων αὐτῶν δὲν θὰ κερδίσω ἐντὸς ἔτους πενήκοντα χιλιάδας φράγκων ;

— Πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων εἶνε ἀρκετὴ ποσότης, ἀλλὰ δὲν μετανῶ καὶ θὰ διατηρήσω τὴν ὑπόσχεσίμ μου. Ἐπανελάθε τὴν 15 Σεπτεμβρίου τοῦ 1838. Ἐν τούτοις θὰ σας εἶδα ἀμέσως τὴν θυγατέρα μου, ἂν εἶχατε τὰ χρήματα, τὰ ὅποια ἔδαπάνησαν οἱ γονεῖς σας διὰ νὰ μάθετε ὅσα γνωρίζετε, ἔστω καὶ ἂν εἶσθε ἀμαθὴς.

— Θὰ ὑπομείνετε κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ, Ἰουλιὰ ; ἠρώτησεν ὁ Λέων.

— Ναί, σας τὸ ὀρκίζομαι.

— Λοιπὸν τὴν 15 Σεπτεμβρίου τοῦ 1838, εἶπεν ὁ Λέων ἀπερχόμενος, ἀφ' οὗ ἔσφιγξε τὴν χεῖρα ἐκείνης, ἦν ἡγάπα.

— Κύριε, σας προσκυνῶ, ἀνταπήνησεν, ὁ κ. Λεβρὲν, εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ὁποίου ἡ φράσις αὕτη, ἦν ἐπανελαμβάνεν ἐπὶ εἰκοσιν ἔτη, ὡς ἀκίς ἀπεχαιρέτα τινὰ ἐκ τῶν πελατῶν ἢ ἀγοραστῶν του, ἠκούετο ἀκαταπαύστως μετὰ τόνου ἐπιτετηθεμένου καὶ μειδιάματος ἰδιόζοντος.

Γ'

Μετὰ παρέλευσιν δέκα μηνῶν καὶ ἡμίσεως ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω σκηνῆς, ἄνθρωπος ὠχρὸς ἔχων μακρὰν γενειάδα καὶ παρειαίς ἰσχνάς, σχεδὸν ρακένδυτος, ἐκάθητο ἐν ὁματίῳ ἰσογίῳ καὶ σκοτεινῷ εὐτελοῦς τινος ξενοδοχείου τοῦ Λονδίνου. Εἶχεν ἀφήση τὴν κεφαλὴν νὰ κλινή ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ ἐκράτει διὰ τῆς ἀριστερᾶς πιστόλιον, μὲ τὴν σκανδάλην τοῦ ὁποίου ἐπαίξε διὰ τῆς δεξιᾶς. Ὁ ὠχρὸς καὶ ἰσχνὸς οὗτος ἄνθρωπος, ὅστις εἶχε δύο ἡμέρας νὰ φάγη, ἦτο ὁ Λέων, σκοπεύων νὰ ἀαρρήξῃ τὸ κρανίον του.

Ἐπιστολὴ ἦτο ἀποτεθειμένη ἐπὶ τῆς τραπέζης, φέρουσα τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἰουλιᾶς.

Περιεῖχε μόνον τὰς λέξεις ταύτας :

«Ἐπραξα τὸ πᾶν, ὅπως κερδίσω τὸ ποσόν, τὸ ὅποιον ὑπέσχηθην εἰς τὸν πατέρα σας, εἶμαι πτωχότερος ἀφ' ὅτι ἤμην τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν σας εἶδον διὰ τελευταίαν φοράν, ἔχω νὰ φάγω δύο ἡμέρας.» Ὅταν θὰ ἀναγινώσκητε τὰς γραμμάς ταύτας, θὰ εἶμαι νεκρός. Ἡ σφαιρὰ πιστολίου θὰ καμῆ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον θὰ ἐκάμηνεν ἡ πείνα, ἐὰν ἐτόλμων νὰ ἐλπίσω περισσότερον.

Ἐὐτύχει, Ἰουλιὰ μου, τοῦτο εἶνε ἡ τελευταία μου εὐχὴ πρὶν ἀποθάνω.

«13 Ἰουνίου 1838.»

»ΛΕΩΝ».

Ὁ Λέων ἐσφράγισεν τὴν ἐπιστολήν, ἀφοῦ τὴν ἀνέγνωσε διὰ τελευταίαν φοράν.

— Λοιπὸν, εἶπεν, ἂς μὴ περιμένωμεν νὰ παρέλθουν αἱ εἴξ ἑβδομάδες, αἱ ὅποιαί με χωρίζουν ἀπὸ τῆς 15 Σεπτεμβρίου τοῦ 1838.

Καὶ ἐπλήρωσε τὸ πιστόλιον, τὸ ὅποιον ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα, ἐτοιμαζόμενος νὰ τὸ στηρίξῃ ἐπὶ τοῦ κροτάφου, διότι ἐκεῖνος, ὅστις ἐγνώριζε τὸ πᾶν, ἐγνώριζεν, ὅτι ἐπρεπε νὰ στηρίξῃ τὴν κάνην τοῦ πιστολίου ἐπὶ τοῦ κροτάφου καὶ ὄχι νὰ θέσῃ αὐτὴν ἐντὸς τοῦ στόματος, ἐὰν ἤθελε νὰ ἀποθάνῃ ἀκαριαίως.

Κατὰ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ σύρῃ τὴν σκανδάλην, ἤνοιξεν ἀποτόμως ἡ θύρα, καὶ ἄνθρωπος παχύσαρκος φέρων ἐνδυμασίαν ἐξ ἐριούχου καὶ περιζώμα λευκόν, ἀνασευρμένον πρὸς τὰ ἄνω.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο ὁ κύριος τοῦ ξενοδοχείου, ἐνῶ ἔζη ὁ Λέων, ἐὰν δύναται νὰ ὀνομαστῇ τοῦτο ζωῆ.

Τὸ πρῶτον κίνημα τοῦ Λέοντος, ἦτο οὐχὶ νὰ σύρῃ τὴν σκανδάλην, ἀλλὰ νὰ φέρῃ τὴν χεῖρα εἰς τὴν προτέραν τῆς θέσιν καὶ νὰ κρύψῃ τὸ ὄπλον ὀπισθῆν του.

Τὸ κίνημα τοῦτο δὲν διέφυγε τὸν ξενόδοχον, ὅστις πλησιαζὼν τὸν νεανίαν, εἶπεν :

— Τί κάμνετε αὐτοῦ, παρακαλῶ ;

Καὶ ἐδείκνυε τὴν χεῖρα καὶ τὸ πιστόλιον.

— Ἐσκοπεύετε νὰ αυτοκτονήσετε ;

Ὁ Λέων ἀπήνησεν καταφρατικῶς.

— Καὶ τὰ σαρῆντα σελίνια, τὰ ὅποια χρεωστεῖτε ;

— Δὲν τὰ ἔχω.

— Λοιπὸν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὄχι μόνον δὲν με πληρώνετε, ἀλλ' αυτοκτονεῖτε μέσα εἰς τὸ κατάστημά μου, μοῦ χάνετε τὴν ὑπόληψίν μου καὶ με βάζετε εἰς δυσκόλον θέσιν μετὰ τὸ νεκρὸν σῶμά σας ! Δώσατέ μου τὸ πιστόλι σας.

— Διὰτί ;

— Τὸ ἐρωτᾶτε ; Διὰ νὰ σας ἐμποδίσω νὰ φονευθῆτε, πρὶν με πληρώσετε, ἀλλὰ προσπάντων διὰ νὰ σας ἐμποδίσω νὰ φονευθῆτε ἐδῶ μέσα.

(Ἐπεται συνέχεια).

K. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΟΡΙΝΝΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ—ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘ. 10

Μόνον εἰς τὸ ἡμέτερον Βιβλιοπωλεῖον εὐρίσκονται
καὶ πωλοῦνται ἀποκλειστικῶς αἱ ἐξῆς ἡμῶν ἐκδόσεις :

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ μετὰ εἰκόνων, ἔτος Α' Φρ. 6
» » » » Β' » 6
» » » » Γ' » 8
» » » » Δ' » 8
» » » » Ε' » 8
» » » » ΣΤ' » 8
» » » » Ζ' » 8

ΣΗΜ. Τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα, εἶνε περιοδικὸν πρὸ ὀκταετίας ἐκδιδόμενον, ἐν ᾧ ἐδημοσιεύθησαν καὶ δημοσιεύονται τὰ ὑψίστερα καὶ καὶ δραματικώτερα Μυθιστορήματα καὶ τὰ χαριέστερα διηγήματα, μεταπεφρασμένα καὶ πρωτότυπα. Ὁλόκληρος ἡ σειρά τῶν «Ἐκλεκτῶν» ἀποτελεῖται ἐξ 620 τυπογραφικῶν φύλλων, κοσμουμένων ὑπὸ 350 μεγάλων εἰκόνων ἐν Παρίσις ἐξεργασμένων, ἀποτελεῖ ὀλόκληρον Μυθιστορικὴν Βιβλιοθήκην. Εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας ἢ ἀποκτήσωσιν ὀλόκληρον τὴν σειράν τῶν Ἐκλεκτῶν, παραχωροῦμεν αὐτὴν ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς τιμῆς τῶν 52 φράγκων, ΔΙΑ ΜΟΝΟΝ ΦΡΑΓΚΑ 40.

ΤΑ ΔΥΟ ΔΙΚΝΑ, μυθιστορία Διῦ. Ρισβούργ, τόμ. 4 Φρ. 1,60
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνουάλη . . . . . » 2 —
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ὑπὸ Γεωρ. Βαλαβάνη . . . . . » 50
ΑΝΤΩΝΙΝΑ, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμα, τόμ. 1 . . . . . » 2 —
ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ μυθιστορία ὑπὸ Γρηγορίου Ξενοπούλου . . . . . » 2 —
ΜΙΚΟΛΑΣ ΣΙΓΑΛΟΣ, μυθιστ. ὑπὸ Γ. Ξενοπούλου » 2 —
ΤΟ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑΔΡΑΧΜΟΝ ΕΠΑΘΛΟΝ, ὑπὸ Γρηγορίου Ξενοπούλου . . . . . » 50
ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία Γεωργίας Σάντης, μεταφράσις Ι. Ίσιδωρίδου Σκυλίση . . . . . » 1,50
ΠΕΠΗΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ, μυθιστορία Ἰωάν. Βαλέρα, μετάφρ. Ἀντωνίου Φραβασίλη . . . . . » 2 —
Η ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΗ, μυθιστ. Α. Matthey μετὰ 13 μεγάλων εἰκόνων . . . . . » 1,20
ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, μυθιστ. Καρόλου Μερουβέλ, μετὰ 28 μεγάλων εἰκόνων . . . . . » 2,80
Ο ΛΗΣΤΗΣ, μυθιστ. Ἀλεξ. Δουμα, πατὴρ μετὰ μεγάλων εἰκόνων . . . . . » 50
ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΙΑΤΡΟΥ, μυθιστ. Ἀλεξ. Δουμα, τόμος εἰς μέγα 8ον ἐξ 960 μεγ.σελίδων » 6 —
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ, μυθιστορ. Ἀλεξ. Δουμα (συνέχ. τῶν Ἀπομνημονευμάτων Ἰατροῦ), τόμος εἰς μέγα 8ον ἐξ 720 μ.σελίδων » 4,50
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ, μῦθ. Ἀλεξ. Δουμα (συνέχ. τοῦ Περιδεραιίου τῆς Βασιλίσσης) τόμος εἰς μέγα 8ον ἐξ 544 μεγάλων σελίδων . . . . . » 3,50
Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ, μῦθ. Ἀλεξ. Δουμα (συνέχ. τοῦ Ἀγγέλου Πιτοῦ) τόμος εἰς μέγα 8ον ἐξ 1260 μεγάλων σελίδων . . . . . » 10 —
Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ, μῦθ. Ἀλεξ. Δουμα (συνέχ. τῆς Κομήσσης Σαρνύ) τόμος εἰς μέγα 8ον ἐξ 260 μεγάλων σελίδων . . . . . » 3 —

ΣΗΜ. Ἡ κατὰ φυλλάδια ἐκδοσις τῆς Κομήσσης Σαρνύ καὶ τοῦ Ἰπποτοῦ τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου, πλησιάζει πρὸς τὸ τέλος. Ὁλόκληρος ἡ σειρά, ἀποτελούμενη ἐκ τῶν Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων, Περιδεραιίου τῆς Βασιλίσσης, Ἀγγέλου Πιτοῦ, Κομήσσης Σαρνύ καὶ Ἰπποτοῦ τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου, θὰ τιμηταί φρ. 27. Ὁ ἀποστέλλων ΜΟΝΟΝ ΦΡ. 20 λαμβάνη τοὺς 720 ἐκδοθέντας τόμους καὶ τὰ ὀλίγα ἐκδοθῆσμενα φυλλάδια τῆς Κομήσσης Σαρνύ καὶ τοῦ Ἰπποτοῦ τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου, μέχρι συμπληρώσεως τοῦ λαμπροῦ τούτου ἔργου τοῦ γήτους Ἀλεξάνδρου Δουμα, ἐν ᾧ ἐξελέσεται ὀλόκληρος ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις.

Ἐπίσης εὐρίσκονται καὶ τὰ ἐξῆς διδασκικά:

Ο ὙΠΕΡ ΔΙΓΓΑΡΙΟΥ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ μεταγλωττισθεὶς εἰς τὴν καθ' ἡμέρας μετὰ κριτικῶν σχολίων καὶ ἐρμηνείας τῶν δυσκολωτέρων χωρίων πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν ὑπὸ Γαλλοῦ Καθημέρη . . . . . Φρ. 1,—

ΣΥΛΛΟΓΗ ΘΕΜΑΤΩΝ πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν κανόνων τῆς Γαλλικῆς Γραμματικῆς Ἰω. Καρυσούσα Μέρος Β' Συντακτικὸν διὰ τὴν Γ' καὶ Δ' τάξιν τῶν Γυμνασίων, μετὰ μικροῦ Λεξιλογίου τῶν ἐν τοῖς Θέμασι λέξεων ὑπὸ Γ. Ἐμάρ » 1,—

ΣΥΛΛΟΓΗ ΘΕΜΑΤΩΝ πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν Γραμματικῶν Κανόνων κατὰ τὴν Γαλλικὴν Γραμματικὴν Ι. Β. Σωμερίτου ὑπὸ Γ. Ἐμάρ . . . » 1 —

Σὺν τῇ αἰτήσει προκαταβάλλεται καὶ τὸ ἀντίτιμον.

ΛΗΞΑΝΤΟΣ ΤΗΝ 31^{ΗΝ} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1891

τοῦ Ζ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν ἢ ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν τοῦ τρέχοντος Η' ἔτους, ἐπίσης καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος.

Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν, ὅσοι μέχρι τοῦδε δὲν ἀπέστειλαν τὴν ἐξώφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ των. Εἶνε καιρὸς πλέον.

Ἡ Δεσφύβουσις.

ΜΕ ΔΡΑΧΜΑΣ 2

ΔΥΝΑΤΑΙ ΤΙΣ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΗ ΤΑ

500 000 000

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων προηγουμένων ἔτων εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10.

Hebe's

Hair Restorer

Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶναι βαφὴ, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροιάν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδέμιαν ἐπιβλαβὴ οὐσίαν περιέχει· εἶναι ἀχρουν καὶ διαυγῆς ὡς τὸ ὕδωρ.

Γερικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ.

Εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίννης» ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10 καὶ τιμᾶται ἐκάστη φιάλη **Δραχμῆς ἑκατῆ**. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας δραχ. 8).

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

ἀνακαινισθὲν ὀλόκληρον διὰ νέων καὶ ὅλων ἐκλεκτῶν καὶ διαφόρων εἰδῶν στοιχείων ἐκ τῶν Καταστημάτων τοῦ βέλτου κ. ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, τοῦ ὁποῦ τοὺς στοιχειοχητήρια διευθύνει ὁ κάλλιστος παρ' ἡμῶν τεχνίτης κ. Μηλιάδης, ἀναλαμβάνει εὐαγῆποτε τυπογραφικὴν ἐργασίαν, ὑποσχόμενον ἄκραν φιλοκαλίαν καὶ πρὸ πάντων

τιμὰς συγκαταβατικὰς.